

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Γερμανική συνωμοσία!

ΜΕΣΑ σ' ένα πολυτελές γραφείο, στο είκοστο πάτωμα ενός ουρανοξύστη της Νέας Υόρκης, δυο άντρες κουβεντιάσουν, ανταλλάσσοντας παράξενες φράσεις.

— Κρατάμε την 'Αμερική στα χέρια μας, Φόν Κράουζερ!, λέει ο ένας τους γερμανικά. Δέ μένει παρά νά δώση τὸ μυστικὸ ἀρχηγεῖο μας τὴ διαταγή καὶ οἱ 'Αμερικανοὶ θὰ δοκιμάσουν τὴν τρομερὴ καὶ καταστρεπτικώτερη συμφορά, ποὺ ἔχουν γνωρίσει ποτέ!

— Αὐτὰ ποὺ λὲς μοῦ φαίνονται κάπως ὑπερβολικά, Φόν Ντρεῦφους!, ἀπαντᾷ ὁ Φόν Κράουζερ χαμογελών-

τας. Εἶναι σὰν παραμῦθι ἡ ἱστορία σου καὶ τὸ μυστικὸ ἀρχηγεῖο τῶν Γερμανῶν τῆς 'Αμερικῆς δὲ θὰ πιστέψῃ ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρό. 'Ομολογῶ ὅτι κι' ἐγὼ ὁ ἴδιός δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι...

— Θὰ πιστέψῃς ὅταν δῇς μὲ τὰ μάτια σου, Φόν Κράουζερ! τὸν διακόπτει ὁ Φόν Ντρεῦφους. 'Εξῶ περιμένει τὸ αὐτοκίνητό μου. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ πᾶμε ἀμέσως στὸ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ φύγουμε μὲ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Καλιφόρνια. 'Εκεῖ, σ' ἓνα ἀγνωστο ὄροπέδιο, σὲ μιὰ ἀπομονωμένη κοιλάδα πᾶνω στὰ πανύψηλα βουνὰ τῆς Σιέρα Μάντρε, βρίσκεται τὸ τρομερὸ ὄπλο ποὺ θὰ κάνῃ τὴν 'Αμερική νὰ ὑποκύβῃ καὶ νὰ γί-

νη ὄργανό μας γιὰ νὰ κατακτηθοῦμε πάλι τὸν κόσμο! 'Ο Φύρερ μας, ὁ μέγας Ἀδόλφος Χίτλερ, θά...

— Σοστ!, κάνει ὁ Φὼν Κράουζερ αὐστηρὰ κυττάζοντας φοβισμένα γύρω. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ προφέρουμε τὸ ὄνομα αὐτό! Μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς! Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα γιὰ τὴ μεγάλη ἐπίθεσι, πού θά κάνῃ πάλι τὴ Γερμανία μᾶς κοσμοκράτειρα!

Μένει σκεπτικὸς γιὰ μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα λέει:

— Δὲν μπορῶ νὰ διαβιθᾶσω στὸ ἀρχηγεῖο μας αὐτὰ πού μοῦ εἶπες, ἂν δὲν θεβαιωθῶ πρῶτα πὼς εἶναι ἀληθινά! Εἶμαι, λοιπόν, ἕτοιμος νὰ φύγω μαζί σου γιὰ τὴν Καλιφόρνια...

Ἐπείτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ, οἱ δυὸ Γερμανοὶ πράκτορες ταξιδεύουν μ' ἓνα ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Καλιφόρνια.

Λίγες ὥρες ἀργότερα, τὸ ἀεροπλάνο προσγειώνεται σ' ἓνα ἀεροδρόμιο τῆς κάτω Καλιφόρνια, κοντὰ στὰ σύνορα τοῦ Μεξικοῦ. Ἐκεῖ, οἱ δυὸ Γερμανοὶ παίρνουν ἓνα αὐτοκίνητο καὶ ταξιδεύουν μ' αὐτὸ ὥς τοὺς πρόποδες τῶν βουνῶν τῆς Σιέρρα Μάντρε.

Ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἔπειτα, συνεχίζουν τὸ δρόμο τους μὲ τὰ πόδια. Τὸ ἀνέβασμα στὸ βουνὸ εἶναι πολὺ κουραστικὸ καὶ κρατᾷ πολλές ὥρες.

Τέλος, φτάνουν στὴν πλαγιά ἑνὸς κατακόρυφου γκρεμοῦ καὶ σταματοῦν μπροστὰ στὸ στόμιο μιᾶς σπηλιάς, πού

εἶναι κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἄγρια ἀναρριχητικὰ φυτὰ.

Ἄλλοτε, ὁ Φὼν Ντρέυφους, λέει στὸ σύντροφό του:

— Ὡς ἐδῶ μόνο ἔχουν φτάσει οἱ ἄνθρωποι! Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρὸς ὑψώνονται ἀδιάβατοι γκρεμοὶ καὶ ἀπάτητες κοιλάδες, πού δὲν ἔχει γνωρίσει ἄνθρωπος. Ψάχνοντας νὰ βρῶ ἓνα σίγουρο καταφύγιο γιὰ τὸν ἀρχηγό μας, ἀνακάλυψα αὐτὴ τὴ σπηλιά. Ἀκούσθησε με καὶ θά δοκιμάσῃς τὴ μεγαλύτερη ἐκπληξὶ τῆς ζωῆς σου!

Παραμερίζει τὰ ἀναρριχητικὰ φυτὰ καὶ μπαίνει στὴ σπηλιά μαζί μὲ τὸν Φὼν Κράουζερ. Τὸ σκοτάδι ἐκεῖ μέσα εἶναι τόσο πυκνὸ ὥστε δὲ βλέπουν οὔτε τὴ μύτη τους.

Ἀνάβουν ἡλεκτρικὰ φανάρια καὶ προχωροῦν μέσα σ' ἓναν ὑπόγειο διάδρομο, πού τοὺς ὀδηγεῖ θαθεῖα μέσα στὸν ὄγκο τῶν βουνῶν.

Περπατοῦν ἔτσι γιὰ πολλὴ ὥρα, ὥσπου βλέπουν ἓνα ἀνοιγμα φωτισμένο ἀπὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ὑπάρχει μιὰ κοιλάδα θαθεῖα καὶ στρογγυλή, ἐξηγεῖ ὁ Φὼν Ντρέυφους, πού φαίνεται πὼς ἄλλοτε ἦταν κρατῆρας ἡφαιστείου. Τὸ ὑπόγειο πέρασμα πού ἀκολουθήσαμε θγάζει σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα. Ἐκεῖ μέσα ζοῦν... Μὰ ἔλα καλύτερα νὰ δῇς μόνος σου!

Οἱ δυὸ Γερμανοὶ φτάνουν στὸ ἀνοιγμα. Ὁ Φὼν Κράουζερ ἀφήνει μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου.

Μπρυστά στα μάτια του απλώνεται μια μεγάλη κυκλική κοιλάδα, που τη φράζουν απ' όλες τις μεριές πανύψηλοι γκρεμοί κατακόρυφοι σαν τοίχοι.

Μέσα στην κοιλάδα φυτρώνουν θεώρατα δέντρα και ανάμεσα στα δέντρα κυκλοφορούν κάτι τεράστια ζώα, που μοιάζουν με σαύρες.

Στο ύψος ξεπερνούν τα είκοσι μέτρα. Είναι δηλαδή τόσο ψηλά όσο ένα τετραώροφο σπίτι! Έχουν χοντρές και μακρυές ουρές και περπατούν τότε με τα τέσσερα, σερνόμενα χάμω, και τότε όρθια στα δυο πίσω πόδια τους.

Με γουρλωμένα μάτια, ο Φόν Κράουζερ κυττάζει τα αλλόκοτα εκείνα μεγαθήρια και άκουει τούς θρυχηθμούς τους, που φτάνουν ως τ' αυτιά του μολονότι τα τέρατα βρίσκονται αρκετά χιλιόμετρα μακριά από το μέρος όπου στέκονται οι δυο Γερμανοί.

— Τί... τι είναι αυτά; ρωτάει τραυλίζοντας.

— Προϊστορικά μεγαθήρια, απαντάει ο Φόν Ντρέϋφους. Βροντόσαυροι και δεινόσαυροι!

— Μά... έχουν περάσει εκατομμύρια χρόνια από τότε που και το τελευταίο προϊστορικό τέρας χάθηκε από το πρόσωπο της γής! Πώς είναι δυνατόν...

— Φαίνεται, λέει ο Φόν Ντρέϋφους, ότι μεγάλοι σεισμοί έκαναν στο μέρος αυτό τη γή να θουλιάξη και σχη-

μάτισαν αυτή την κοιλάδα, απομονώνοντας τα μεγαθήρια από τον υπόλοιπο κόσμο... Έτσι, όσα ζώα θρέθηκαν εδώ μέσα δε χάθηκαν όπως τα άλλα, αλλά συνέχισαν τη ζωή τους στο πέρασμα του καιροῦ, πεθαίνοντας βέβαια όταν έρχόταν ή ώρα τους, αφήνοντας όμως πίσω τους απογόνους...

Δείχνει με το χέρι του την κοιλάδα που έχει πλάτος πενήντα τουλάχιστον χιλιόμετρα και συνεχίζει:

— Υπάρχουν χιλιάδες μεγαθήρια εδώ μέσα! Άλλα από αυτά είναι φυτοφάγα και ζουν τρώγοντας τα φυλλώματα των δέντρων και άλλα είναι σαρκοφάγα και τρώνε τα φυτοφάγα μεγαθήρια ή άλλα μικρότερα ζώα. Και τα φυτοφάγα όμως και τα σαρκοφάγα γίνονται σαν τρελλά όταν τα έξοργιση κανείς και μπορούν μ' ένα χτύπημα του κεφαλιού τους να γκρεμίσουν ολόκληρα σπίτια! Το δέρμα τους είναι λεπιδωτό και τόσο σκληρό, ώστε οι σφαίρες δεν μπορούν να το τρυπήσουν! Χρειάζονται, φίλε μου, μικρά κανόνια για να εξοντωθῇ ένα από αυτά τα μεγαθήρια! Καταλαβαίνεις, λοιπόν, Φόν Κράουζερ, τι θα συμβῇ αν αφήσουμε ελεύθερα μερικά μεγαθήρια και σκορπιστούν στις πόλεις της Αμερικής! Ό πανικός που θα προκαλέσουν θα είναι τόσο μεγάλος, ώστε ή οργάνωσίς μας θα μπορέση εύκολα να κυριεύση τά δημόσια κτίρια και

νά πάρη στὰ χέρια της τὴν ἐξουσία! Ὁ Χίτλερ θα ἐνθουσιασθῇ ὅταν...

Ὁ Φὼν Κράουζερ τὸν διακόπτει αὐστηρά:

— Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν πρέπει νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομα αὐτό! Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, ὁ Χίτλερ ἔχει πεθάνει! Ἡ ἀνέναντος δὲν πρέπει νὰ μάθῃ — πρὶν ἐρθῇ ἡ ὥρα — ὅτι ζῇ καὶ μάλιστα ὅτι θρискεται ἐνῶ, στὴν Ἀμερική! Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἰσώδεις γιὰ κρησφύγετο, Φὼν Ντρεῦφους! Θὰ προτείνω νὰ ἐγκατασταθῇ κάπου ἐδῶ πάνω τὸ ἀρχηγεῖο μας... Ἐξηγήσέ μου ὁμῶς κατὶ: πῶς θὰ μπορέσης νὰ θγάλης ἀπο τὴν κοιλάδα αὐτὴ τὰ μεγαθήρια;

— Θὰ φτιάξω πρῶτα ἕνα τεράστιο φράγμα με μιά μεγάλη πύρρα που θὰ ἀνοίγῃ καὶ θὰ κλείνῃ ἀνεξοκατεβαινόντας, ὅπως τὰ ρολὰ τῶν καταστημάτων. Ἐπειτα, με ἐκρηκτικὲς ὕλες θὰ ἀνατινάξω πίσω ἀπὸ τὸ φράγμα ἕνα μέρος τοῦ θράχινου τοῖχου τῆς κοιλάδας. Ἔτσι θ' ἀνοίξω ἕνα πέρασμα γιὰ τὰ μεγαθήρια. Ἀνοίγοντας καὶ κλείνοντας τὴν πύρρα τοῦ φράγματος θὰ ἀφήνω νὰ θγαινουν κάθε φορά ὅσα μεγαθήρια θέλω..

— Πολὺ καλὰ, λέει ὁ Φὼν Κράουζερ. Τὸ σχέδιό σου εἶναι περιφημο. Ἄν τὸ ἀρχηγεῖο τὸ ἐγκρίνῃ, θὰ σοῦ στείλουμε ἀμέσως ἐδῶ πάνω ὅσους ἐργάτες καὶ ὀλίκα χρειαστῇ!... Εἶχες ὀλίκο ὅταν ἔλεγες πῶς ἡ Ἀμερική εἶναι στὰ χέρια μας!.

Τὰ μεγαθήρια

ΙΓΟΥΣ μῆνες ἀργότερα, ἡ κοιλάδα με τὰ μεγαθήρια, στὴν κορυφῇ τῆς Ζιέρρα Μάντρε, ἔχει ἀλλάξει μορφῇ. Στὸ ἐσωτερικὸ τείχωμα τῶν γκρεμῶν, ποὺ τὴν φράζουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη εἶναι τώρα χτισμένο ἕνα μεγάλο σπιτί, ποὺ συγκοινωνεῖ με μιά σκάλα με τὸ στομιο τοῦ ὑπογείου περάσματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θγαινεὶ κανεὶς ἔξω, στὴν πλαγιά τοῦ θουνού.

Πιὸ πέρα, ὑψώνεται ἕνα θεώρατο ἀτσάλινο φράγμα, ποὺ πιάνει μιά γωνιά τῆς κοιλάδος. Πίσω ἀπὸ τὸ φράγμα αὐτό, οἱ θράχινοι γκρεμοὶ δὲν ὑπάρχουν πια. Τοὺς ἔχουν ἀνατινάξει με δυναμίτη καὶ στο χάσμα που ἔχουν ἀνοίξει διακρίνει κανεὶς κάτω τίς χαμηλότερες κορυφές τοῦ θουνού καὶ μακρὰ, πολὺ μακρὰ, κάμπους, ποταμούς καὶ πόλεις.

Μέσα στὸ σπιτί, ποὺ εἶναι χτισμένο στὸ ἐσωτερικὸ τείχωμα τῶν γκρεμῶν, μερικοὶ ἀντρες κουθεντιάζου καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι. Φοροῦν στολές Γερμανῶν στρατηγῶν!

Στοὺς τοίχους τοῦ δωματίου εἶναι κρεμασμένη μιά πελώρια εἰκόνα τοῦ Χίτλερ στολισμένη με ἀγκυλωτοὺς σταυρούς!

Στὴν κορυφῇ τοῦ τραπεζιοῦ, καὶ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα, κάθεται ἕνας ἀνθρωπος, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος

θεωρεῖ νεκρό! Εἶναι ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, ὁ Φύρερ τῆς Ναζιστικῆς Γερμανίας!

— Φίλοι μου, λέει ὁ Χίτλερ, εἶμαι πολὺ εὐχαρίστημένος ἀπὸ σᾶς! Χάρης στὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ ἀνακάλυψι τοῦ Φόν Ντρέυφους καὶ στὴν ἐξυπνὴ ιδέα του νὰ χρησιμοποιοῦμε τὰ μεγαθήρια, γιὰ νὰ κυριεύσουμε τὴν Ἀμερικὴ, σὲ λίγο θὰ μπορέσουμε νὰ δώσουμε ἓνα καλὸ μάθημα σ' ὅλο τὸν κόσμον!... Ὅλοι, καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γάλλοι, πιστεύουν ὅτι ἐγώ, ὁ Χίτλερ, ἔχω πεθάνει κι' ὅτι ἡ Γερμανία ἔχει ὑποδουλωθῇ γιὰ πάντα! Ἰὸσο πέφτουν ἔξω! Δὲν ξέρουν ὅτι ζῶ καὶ δὲν ξέρουν ὅτι τὰ πιὸ ἱκανὰ καὶ πιὸ μάχητικὰ στελέχη μου θρίσκονται στὴν Ἀμερικὴ κι' ἔχουν ἐτοιμάσει μιά τρομερὴ συνωμοσία, ποὺ θὰ μᾶς κάνει ἀφέντες τῆς πιὸ βιομηχανικῆς χώρας τοῦ κόσμου! Καὶ τότε, ὅταν τὰ σχέδιά μας πετύχουν, οἱ ἄνθρωποι θὰ μάθουν ὅτι ἡ Γερμανία κι' ὁ Χίτλερ δὲν πέθαναν! Ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσία θὰ γίνουν σκόνῃ κάτω ἀπὸ τὶς θόμβες χιλιάδων ἀεροπλάνων, ποὺ τὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια θὰ κατασκευάζουν γιὰ μᾶς! Τὸ Λονδίνο, τὸ Παρίσι, ἡ Μόσχα, τὸ Λένινγκραντ, θὰ σβήσουν ἀπὸ τὸ χάρτι, χτυπημένα ἀπὸ ἀτομικὲς θόμβες! Ἡ Γερμανία θὰ γίνῃ αὐτοκράτειρα τοῦ κόσμου.

Γυρίζει στὸν Φόν Ντρέυφους, ποὺ εἶναι καθισμένος δί-

πλα του καὶ τοῦ λέει:

— Ἡ ὥρα ἔφτασε! Ἐσὺ θὰ ἔχῃς τὴν τιμὴ νὰ ἀνοίξης τὸ φράγμα καὶ ν' ἀφήσης τὰ πρῶτα μεγαθήρια ἐλεύθερα! Τὸ σχέδιό σου εἶναι πολὺ καλόν. Θ' ἀφήσης πενῆντα μεγαθήρια στὴν ἀρχή. Ὅταν ὁ πανικός ποὺ θὰ σκορπίσουν φτάσῃ σὲ σημεῖο ὑστερίας, θ' ἀφήσης ἄλλα ἑκατὸ κι' ἔπειτα ἄλλα διακόσια κι' ἄλλα τετρακόσια. Στὸ τέλος, ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ εἶναι πιὰ τρελλοὶ ἀπὸ φόβο καὶ οἱ ἄνθρωποι μας ἑτοιμοὶ νὰ δράσουν, θὰ ἐλευθερώσουμε καὶ τὰ ὑπόλοιπα μεγαθήρια!

Σηκώνεται καὶ, βγαίνει στὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του.

Κυττάζον κατὰ. Μπροστὰ στὸ φράγμα εἶναι συγκεντρωμένοι τώρα ἑκατοντάδες θρονόσασυροι καὶ δεινόσασυροι καὶ στριφογυρίζουν ἀνίσχυχα, ἀφήνοντας ἄγρια μουγγρητά, ποὺ θυμίζουν ἀνοιξιάτικες θροντές.

Ἀνάμεσα στὰ μουγγρητά, ἀκούγεται ἕνας ἥχος ποὺ μοιάζει μὲ σειρῆνα ἀντιαεροπορικοῦ συναγερμῶ.

— Τί ἥχος εἶναι αὐτός; ρωτᾷ ὁ Χίτλερ.

— Ἐκανα πειράματα, ἐξηγεῖ ὁ Φόν Ντρέυφους, καὶ ἀνακάλυψα ὅτι ὁ ἥχος τῶν ἀντιαεροπορικῶν σειρῶν τραβάει τὰ μεγαθήρια. Ἐγκατέστησα, λοιπόν, μιά τέτοια σειρῆνα κοντὰ στὸ φράγμα γιὰ νὰ μαζέψω ἐκεῖ ἀρκετὰ μεγαθήρια. Ἀλλοιῶς, θὰ εἴμαστε

ἀναγκασμένοι νά περιμένουμε μέρες ώσπου τὰ προϊστορικά τέρατα νά ἀνακαλύψουν τὸ ἄνοιγμα καὶ ν' ἀρχίσουν νά βγαίνουν ἀπὸ τὴν κοιλάδα...

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιέζει ἓνα κουμπί, λέγοντας:

— Ζήτω ὁ Χίτλερ!

Κάτι ἐκπληκτικὸ συμβαίνει τότε. Ἐνὰ μέρος τοῦ ἀτσαλένιου φράγματος ἀρχίζει νά ἀνυψώνεται ἀργά. Σχηματίζεται ἓνα μεγάλο ἄνοιγμα.

Δυὸ θροντόσαυροι, ποὺ ὅρισκονται ἐκεῖ κοιτά, κυττάζουν ξαφνιασμένοι τὸ ἄνοιγμα, διστάζουν γιὰ μερικές στιγμές κι' ἔπειτα βγαίνουν ἔξω μὲ μεγάλα πηδήματα, γρυλλίζοντας ἄγρια.

Ἄλλα μεγαθήρια ἀκολουθοῦν τὰ πρῶτα. Ὅταν συμπληρώνεται ὁ ἀριθμὸς, ποὺ ἔχουν ὀρίσει οἱ Γερμανοί, ὁ Φὸν Ντρεῦφους πιέζει πάλι τὸ κουμπί καὶ τὸ φράγμα ξανακλείνει...

Ἐξω, τὰ προϊστορικά τέρατα κατεβαίνουν τὴν πλαγιά τοῦ θουνοῦ μὲ πηδήματα, ποὺ ξεπερνοῦν σὲ μᾶκρος τὰ ἑκατὸ μέτρα τὸ καθένα!

Πενήντα μεγαθήρια ἔχουν ἐξαπολυθῇ ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν, ποὺ κάτω, μέσα στίς πολυθόρυβες καὶ πολύκοσμες πόλεις τους, πηγαينوέρχονται ἀνύποπτοι καὶ ξένοιαστοι!...

Ὁ Κοντοστεύπης λέει
μεγάλᾳ λόγια...

Τὸ σπῆτι τοῦ δημοσιογράφου Τζιμ Μπάρτον, λίγες μέρες ἀργότερα, τρεῖς

ἄνθρωποι, καθισμένοι στὴν βεράντα, διαβάζουν τὶς πρωινές ἐφημερίδες μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα ἀπὸ ἀνησυχία.

Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ Τζιμ Μπάρτον, εἶναι νέος μὲ ἀθλητικὸ σῶμα καὶ γυαλιά στα μάτια. Ἡ Ἑλσα Πάρεν, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, ἓνα ὁμορφο ξαιθὸ κορίτσι μὲ ἔξυπνα μάτια, εἶναι καθισμένη δίπλα του. Εἶναι κι' αὐτὴ δημοσιογράφος καὶ ἐργάζεται στὴν ἱδία ἐφημερίδα μὲ τὸν Τζιμ καὶ μὲ τὸν Μπίλ Φάκτ, ποὺ εἶναι καθισμένος ἀπέναντί τους.

Ὁ Μπίλ Φάκτ εἶναι ἓνας μικρόσωμος ἄντρας, σχεδὸν νάνος. Γι' αὐτὸ εἶναι πιὸ γνωστός στοὺς δημοσιογραφικοὺς κύκλους ὥς Κοντοστούπης. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶναι κωμικά κι' ἓνα χαζὸ χαμόγελο εἶναι ἀδιάκοπα ἀποτυπωμένο σ' αὐτά.

Ἡ μύτη του, ποὺ εἶναι πολὺ μεγάλη, πολὺ γαμπή καὶ πολὺ ἀστεία, σαλεύει κωμικά καθὼς ὁ Κοντοστούπης διαβάζει δυνατὰ τὴν ἐφημερίδα του:

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΜΕΓΑΘΗΡΙΑ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ Α-
ΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΟΛΕΙΣ!

Ὅσο ἀπίστευτο κι' ἂν φαίνεται αὐτό, ἀπὸ τὶς δυτικές Πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς ἔφτασε χτές ἡ εἰδήσι: ὅτι πενήντα θροντόσαυροι καὶ δεινίσαυροι τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς ξεχύθηκαν στοὺς κάμπους τῆς Καλιφόρνιας!

Εἶναι ἄγνωστο ἀπὸ τοῦ προ-

ήλθαν τὰ μεγαθήρια αὐτά, πού ἔχουν ἐξαφάνιστῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς ἐδῶ κι' ἑκατομμύρια χρόνια!

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὰ μεγαθήρια εἶναι τόσο ἄγρια ὥστε προκάλεσαν τρομακτικές καταστροφές στὶς πόλεις καὶ τὰ ἀγροκτήματα τῆς Καλιφόρνιας. Κτίρια ὁλόκληρα κατέρρευσαν κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν κεφαλῶν τους καὶ ἑκατοντάδες ἄνθρωποι σκοτώθηκαν ἢ ἐτραυματίστηκαν!

Τὸ ξέρμα τους εἶναι τόσο χοντρὸ ὥστε οἱ σφαίρες δὲν τὸ τρυποῦν! Μόνο μὲ ἀντιαρματικά κανονάκια ἢ ἀστυνομία κατάρριψε νὰ ἐξοντώσῃ μερικά ἀπὸ τὰ τέρατα!

Οἱ τελευταῖες εἰδήσεις ἀναφέρουν ὅτι τὰ μεγαθήρια, ἀφοῦ σκόρπισαν τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφή στὴν Καλιφόρνια, συνεχίζουν τὴν προέλασιν τοῦ ὀλέθρου καὶ πρὸς τὶς ἄλλες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς!

Ταξιδεύουν μὲ ἀπίστευτη γρηγορόδα, κάνοντας τρομακτικά πηδήματα πού ἔχουν ἑκατὸ μέτρα μᾶκρος τὸ καθένα! Ξεπερνοῦν ἔτσι σὲ ταχύτητα ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ γοργὰ αὐτοκίνητα!

Σμῆνη βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων ἀπεγειώθησαν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐξοντώσουν τὰ προϊστορικά τέρατα μὲ βόμβες. Δυστυχῶς οἱ βόμβες δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν μέσα σὲ πόλεις ἢ σὲ ἄλλες κατοικημένες περιοχές, γιατί θὰ σκοτωθοῦν ἔτσι μαζί μὲ τὰ θηρία καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι!

Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν διέταξε γενικὴ κινητοποίηση τοῦ στρατοῦ. Εἰδικές μονάδες ὥπλισμένες μὲ ἀντιαρματικά κανόνια, βαδίζουν πρὸς τὰ μέρη, ὅπου κάνουν τὴν ἐμφάνισίν τους τὰ μεγαθήρια, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὰ ἐξοντώσουν, πρὶν αὐτὰ φτάσουν στὶς μεγαλουπόλεις τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀμερικῆς!...

Ὁ Κοντοστούπης πετάει χάμω τὴν ἐφημερίδα του καὶ λέει μὲ θυμὸ καὶ περιφρόνησι:

— Κουραφέξαλα! Ἀκοῦς... μεγαθήρια! Κάποιος φοβιστὴς ἀρχὴς τᾶγραψε ὅλα αὐτά! Τίποτα... σαῦρες θὰ εἶναι, κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν τρομάρα του τὶς ἔκανε θροντόσαυρους καὶ δεινόσαυρους! Θυμᾶμαι μιά φορά, ὅταν κυνηγοῦσα κροκόδειλους στὴν Ἀφρική...

Ἡ Ἔλσα ξεροδίχει.

— Κοντοστούπη! τοῦ λέει εἰρωνικά. Θ' ἀρχίσῃς πάλι νὰ μᾶς διηγῆσαι τὰ μεγάλα κυνηγετικά σου κατορθώματα; Μὴν τὸ κάνῃς αὐτό, σὲ παρακαλῶ, γιατί... τρομάζω ὅταν σ' ἀκούω νὰ περιγράφῃς τὶς μάχες σου μὲ τὰ θηρία!

— Ἀφῆσε τὶς κοροϊδίες, Ἔλσα!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης κόκκινίζοντας. Μιλῶ σοβαρά...

— Καὶ πιστεύεις ὅτι τώρα πρόκειται γιὰ σαῦρες κι' ὄχι γιὰ μεγαθήρια; ρωτᾷ ὁ Τζιμ. Εἶναι δυνατόν νὰ ἔκαναν τόσο μεγάλο λάθος; Οἱ θροντόσαυροι κι' οἱ δεινόσαυροι εἶναι τεράστια ζῶα πού...

— Πού έχουν εξαφανιστή από τη γῆ ἑκατομμύρια χρόνια τώρα!, τὸν διακόπτει ὁ Κοντοστούπης. Σήμερα, δὲν ὑπάρχουν μεγαθήρια παρὰ μόνο στὴν φαντασία μερικῶν φοβιτοαἰρῶν! Ἄς μου δώσουν ἑκατὸ ἀνθρώπους θαρραλέους καὶ ἀποφασισμένους σάν... ἔμένα καὶ θά δῆτε! Ἀναλαμβάνω νὰ πιάσω ὅλους τοὺς θρονόσαυρους καὶ τοὺς δεινόσαυρους καὶ νὰ τοὺς βά-λω νά... χορέψουν στὴν πλατεῖα...

Ὁ Κοντοστούπης σωπαίνει, γουρλώνει τὰ μάτια του, ἀνοίγει διάπλατα τὸ στόμα του καὶ κάνει:

— "Α...α...α...α...α! Χριστουλάκη μου!

— Τί ἔπαθες, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ἐξοφνιασμένος ὁ Τζιμ.

— Τ... τί... τ... τί εἶν' αὐτό; τραυλίζει ὁ κοντόσωμος δημοσιογράφος δείχνοντας πρὸς τὰ δυτικά τῆς πόλεως.

Ὁ Τζιμ κι' ἡ "Ελσα κυττάζουν πρὸς τὸ μέρος ποὺ δείχνει ὁ Κοντοστούπης καὶ τινάζονται ὄρθιοι μὲ τὴν ἑκπληξι καὶ τὸν τρόμο χαράγμένα στὰ πρόσωπά τους.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ἡ "Ελσα.

— Ἐγας... δεινόσαυρος!, λέει ὁ Τζιμ μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη.

Πραγματικά, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ψηλά κτίρια, ἔχει προβάλει ὁ πανύψηλος λαιμός καὶ τὸ μεγάλο τερατώδες κεφάλι ἐνὸς μεγαθήριου!

Οἱ τρεῖς φίλοι μας, ἐμβρόντητοι, βλέπουν τὸ κεφάλι τοῦ

προϊστορικοῦ τέρατος νὰ χτυπάει μὲ δύναμι, σάν πελώριο σφυρί, τὸν τοῖχο τοῦ ἐνὸς κτίριου.

Μιά μεγάλη τρύπα ἀνοίγει στὸν τοῖχο καὶ ἀνθρώποι μαζὶ μὲ ἔπιπλα πέφτουν στὸ δρόμο οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικά!

Τὸ θηρίο, μουγγρίζοντας ἄγρια καὶ ἀνοιγοκλείνοντας μὲ μανία τὸ στόμα του, τραβάει πίσω τὸ κεφάλι του καὶ ξαναχτυπάει τὸν τοῖχο μὲ περισσότερη δύναμι!

Ὁ τοῖχος καταρρέει μὲ τρομακτικὸ θρόντο καὶ παρασύρει μαζί του ἀνθρώπους καὶ ἔπιπλα, θάβοντας διαβάτες καὶ αὐτοκίνητα κάτω στὸ δρόμο!

Ὁρθιοι στὰ δυὸ πίσω πόδια του, τὸ μεγαθήριο χτυπάει τώρα πρὸς κάθε κατεύθυνσι, τρελλὸ καὶ τυφλὸ ἀπὸ λύσσα! Μὲ τὰ μπροστινά του πόδια ἀρπάζει ἀνθρώπους καὶ τοὺς σκοτώνει σφίγγοντάς τους! Μὲ τὰ πίσω πόδια του συντρίβει αὐτοκίνητα καὶ διαβάτες! Μὲ τὸ κεφάλι του γκρεμίζει κάθε τοῖχο ποὺ συναντᾷ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος

ΕΛΣΑ. μουρμουρίζει πάλι:

— Θεέ μου!.

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει χάσει τὴ μιλιὰ του. Λές κι' ἔχει καταπιῇ τὴ γλῶσσα του! Θέλει νὰ μιλήσῃ, μὰ δὲν μπορεί! Ἀνοιγοκλείνει τὸ στόμα του,

άλλα ούτε λέξι δὲ θγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ!

Τὰ γονατά του τρέμουν τόσο δυνατά, ὥστε ὁ κοντοσώμος δημοσιογράφος παραπατάει σάν μεθυσμένος!

Ἡ καρδιά του χοροπηδάει σάν τρελλή. Τὰ μάτια του ἔχουν... ἄλλοιθωρίσει!

Τέλος ξαναβρίσκει τὴ μιλιὰ του.

— "ὦχ!, κάνει σὲ κάθε χτύπημα τοῦ δεινόσαυρου. "ὦχ! "ὦχ! Χριστούλη μου! Σῶσε τοὺς ἀνθρώπους! Σῶσε τὸν Κοντοστούπη, πὺ εἶναι ἄκακος καὶ ἀγαθὸς σάν... ἀρνάκι! "ὦχ! Δὲν εἶναι... σαῦρά αὐτὸ τὸ πράγμα! Εἶναι δεινόσαυρος! Πραγματικὸς δεινόσαυρος! Μήπως ὄνειρεύομαι;

Πηγαίνει κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ χτυπάει ἐκεῖ ἐλαφρὰ τό... κεφάλι του!

— "Ε!, φωνάζει ἢ "Ελσα. Τί κάνεις ἐκεῖ, Κοντοστούπη; Τρελλάθηκες; Μήπως φαντάστηκες πὼς ἔγινες δεινόσαυρος;

— Ποῦ τέτοια τύχη!, ἀπανταεὶ ὁ νάνος. "Αν γινόμουν δεινόσαυρος, θά... ψήλωνα λιγάκι καὶ θά ἔπαυες νὰ μὲ λές ὅλη τὴν ὥρα Κοντοστούπη! Χτυπάω τὸ κεφάλι μου, γιατί θέλω νὰ βεβαιωθῶ ἂν εἶμαι ξύπνιος ἢ ἂν ὄνειρεύομαι! Θεούλη μου! "ὦχ! "ὦχ! Πάει καὶ τ' ἄλλο κτίριο! Τὸ γκρέμισε τὸ τέρας! Πάει ὁ φουκαρὰς ὁ ἀστυφύλακας! Τὸν ἔλουσε μὲ τὰ πόδια του! "ὦχ! Χάθηκε! Θὰ σπάση ἢ

— 'Εμπρός, ἀλογάκι μου!, φωνάζει ὁ νάνος. Εἶναι ὁ ἱππότης Δὸν Κοντοστούπη!

καρδούλα μου! Θὰ πάθω συγκοπή!

Καί, γυρίζοντας, μπαίνει μέσα στὸ σπίτι τρέχοντας.

— Σῶστε με!, οὐρλιάζει. Κρύψτε με! Θὰ μὲ σκοτώσῃ ὁ δεινόσαυρος!

Ἀπὸ τὴν τρομπάρα του καὶ τὸ σάστιμά του, δὲν ξέρεي τί κάνει. Χώνεται κάτω ἀπὸ ἓνα τράπεζάκι τοῦ σαλονιοῦ καὶ μένει ἐκεῖ τρέμοντας σάν θρεγμένο σκυλί!

— Τζίμι!, τραυλίζει. Τζιμάκι μου! Πεθαίνω! Κάνε κάτι πρίν... φύγω γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο!

Μὰ ὁ Τζίμι κάνει κιόλας κάτι πολὺ παράξενο. Μπαίνει

κι' αὐτὸς στὸ σαλόνι, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴν "Ελσα, θγάζει τὰ γυαλιά του καὶ τὰ θάζει στὴν τσέπη του. "Επειτα, θγάζει τὸ κοστοῦμι του τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὸ φορεῖ πάλι.

Εἶναι τῶρα ἀλλόκοτα ντυμένος. Τὸ κοστοῦμι του, ποῦ εἶναι ἐπίτηδες φτιαγμένο ἔτσι, ἔχει μεταβληθῇ σὲ μιὰ ἐφαρμοστὴ κόκκινη στολή, μὲ μιὰ

(*) Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι καταπληκτικὰ δυνατός. Τὰ μπράτσα του, μυώδη καὶ νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν μὲ γροθιὲς ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐνὸς τάνκς! Ἡ ἀντοχή του εἶναι ἀπίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικό, ὥστε οὔτε τὰ πιὸ δυνατὰ χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ σφαίρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα! Ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ ὅμως ιδιότης τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν ἀέρα σάν ἀετὸς καὶ μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα!

"Αν ὁ Ὑπεράνθρωπος ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ χαρίσματά του θὰ ἦσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμον. "Ἐχει γεννηθῇ σ' ἓνα μακρινὸ πλανήτη πού δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, ποῦ ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι. Ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους καὶ οἱ κάτοικοί του καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμβας ὑδρογόνου!

μικρὴ, ἄσπρη, χρυσοκέντητη μπέρτα.

Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυσοὴ κλωστή ἓνα «Υ», τὸ σῆμα τοῦ Ὑπερανθρώπου, τοῦ μεγαλύτερου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν!

Ὁ δημοσιογράφος Τζιμ Μπάρτον κι' ὁ ξακουστός Ὑπεράνθρωπος εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο! (*)

Ἡ "Ελσα πηγαίνει κοντὰ

Ὁ μόνος πού σώθηκε ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ τότε ἐνὸς ἔτους, ποῦ ὁ πατέρας του τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιά-δυὸ στιγμὲς πρὶν ἔκρηξη ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ἡ βολίδα ἦρθε κι' ἔπεσε στὴ Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ, δυὸ χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλωσαν μὲ τ' ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν Ὑπεράνθρωπον, χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καὶ χωρὶς νὰ ὑποφιάζωνται τίς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές του.

"Όταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρτον, ποῦ εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ δημοσιογράφος, ἀποφάσισε νὰ θάλῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴ δύναμή του στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητος, κι' ἔγινε ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, ποῦ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Διατήρησε ὅμως τὴν ἀνωνυμία του. Γιά ὅλους, ἐκτός ἀπὸ τὸ στενὸ φίλον του καὶ ἐορθό του Κοντοστούπη, ἦταν ὁ Τζιμ Μπάρτον. Καὶ μόνο ὅταν ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ἡθετὴ πατρίδα του ἡ Ἀμερικὴ, κινδύνευαν γινόταν ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ δροῦσε κερανοβόλα.

στον Ὑπεράνθρωπο καὶ τοῦ λέει μὲ φωνὴ γεμάτη ἀνησυχία:

— Τζίμ! Φοβῶμαι πολὺ! Τὸ μεγαθήριο αὐτὸ εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνον ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ἐχθρούς πού ἔχεις ἀντιμετωπίσει ὡς τώρα! Εἶναι τόσο μεγάλο ὥστε ἓνας ἐλέφαντας θὰ φαινόταν μπροστά του σάν... γατούλα μπροστά σέ λιοντάρι! Τί θὰ γίνῃ ἀν' ἡ δύναμή-σου δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸ ἐξοντώσῃς; Θά...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὴ διακόπτει μὲ μιὰ χειρονομία ἀνυπομονησίας.

— "Αν δὲν ἐπιτεθῶ, "Ἐλσα, λέει στὸ κορίτσι, ὁ δεινόσαυρος θὰ καταστρέψῃ πολλὰ κτίρια καὶ θὰ σκοτώσῃ πολλοὺς ἀνθρώπους, ὅσο νὰ φέρουν ἀντιαρματικά κανονάκια γιὰ νὰ τὸν ξεκάνουν! Ἐξάλλου, τὸ σπῖτι μας εἶναι πολὺ κοντὰ κι' ἀν' φτάσῃ ὡς ἐδῶ, θὰ βρεθῇς στὸν κίνδυνον νὰ πεθάνῃς χτυπημένη ἀπὸ τὰ τρομερά πόδια του ἢ τὸ φρικτὸ κεφάλι του!

Μ' εἶνα πῆδημα, φτάνει στὴ βεράντα. Ἐκεῖ, ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει ἀπότομα τὰ γόνατά του καὶ πετάει!

Ὑψώνεται κατακόρυφα γιὰ λίγο κι' ἔπειτα λυγίζει τὴ μέση του καὶ παίρνει ὀριζόντια στάσι, πετώντας ὀλόγιστον πρὸς τὸ μεγαθήριο, πού ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ μέσα στοὺς πολύκοσμους δρόμους γκρεμίζοντας καὶ σκοτώνοντας!

Τὰ μουγγρητὰ τοῦ προῖστο

ρικοῦ τέρατος, οἱ θρόντοι τῶν σπιτιῶν πού γκρεμίζονται, τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν ἀνθρώπων πού πεθαίνουν, τὰ ὑστερικά ξεφωνητὰ τοῦ τρομαγμένου πλήθους γεμίζουν τὸν ἀέρα!

Ἡ πόλι, πού λίγα λεπτὰ πρὶν ἦταν ἡσυχὴ καὶ ξένοιαστη, ἔχει γίνῃ σωστὴ κόλαση!

Τὸ πανδαιμόνιο πού ἐπικρατεῖ γίνεταί μεγαλύτερο, ὅταν φτάνουν αὐτοκίνητα γεμάτα ἀστυνομικοὺς ὠπλισμένους ὡς τὰ δόντια. Τὰ πολυθόλα τους ἀρχίζουν νὰ γαβγίζουν στέλνοντας μεγάλες ἀτσάλινες σφαῖρες, πού ὅμως δὲν μποροῦν νὰ τρυπήσουν τὸ σκληρὸ, λεπιδωτὸ δέρμα τοῦ θηρίου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει μιὰ βουτιά πρὸς τὰ κάτω, φτάνει σχεδὸν ὡς τὸ δρόμο κι' ἔπειτα, λυγίζοντας ἀπότομα τὸ σῶμα του, ἀνυψώνεται μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα καὶ ὀρμὴ πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου.

Μὲ τὴ γροθιά σφαιγμένη καὶ ὀλόκληρο τὸ μυῶδες κορμί του ἑτοιμο γιὰ δράσι, ὁ νέος Ἡρακλῆς ἀνεβαίνει σάν τορπίλλα!

Σκοπεύει νὰ χτυπήσῃ τὸ μεγαθήριο κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι καὶ νὰ τὸ κἀνῇ νὰ ζαλιστῇ, κι' ἔπειτα νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον του ἀπὸ πάνω γιὰ νὰ τοῦ τσακίσῃ τὸ κρανίον μὲ μιὰ δευτέρῃ γροθιά.

Πέφτει ὅμως ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος
ἐκτὸς μάχης!

ΙΑ στιγμή πρὶν ἢ γροθιά τοῦ Ὑπεράνθρωπου προσγειώθῃ στο σαγόνι τοῦ προϊστορικοῦ τέρατος, ὁ δεινόσαυρος γυρίζει τὸ κεφάλι του ξαφνικά γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν πρόσοψι μιᾶς πολυκάτοικας!

Ἔτσι, ὁ ἥρωάς μας ἀστοχεῖ!

Ἡ γροθιά του περνάει ξηστά ἀπὸ τὸ σαγόνι τοῦ θεώρατου ζώου καὶ τὸ χτυπάει ἐλαφρά στο κεφάλι, χωρὶς σχεδὸν ὁ δεινόσαυρος νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸν εἶχαν χτυπήσει!

Μὲ τὴ φόρα ὅμως ποὺ εἶχε πάρει, ὁ Ὑπεράνθρωπος συνεχίζει τὸ πέταμά του πρὸς τὰ πάνω, ὥσπου φτάνει σὲ ὕψος χίλιων μέτρων! Ἐκεῖ σταματάει, γέρνει πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀρχίζει νὰ πέφτῃ, ὅπως ἓνας ἀέτος πέφτει γιὰ νὰ ἀσπάζῃ τὴ λεία του!

Ἀπὸ κάτω, οἱ ἄνθρωποι παρακολουθοῦν τὸν ἱπτάμενο ἥρωα μὲ ἀνανεωμένες τὶς ἐλπίδες στὰ στήθη τους. Ξέρουν ὅτι ποτὲ ὡς τώρα ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ἔχει διαψεύσει τὶς προσδοκίες τους! Ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἔχει ἀπογοητεύσει τὰ ἑκατομμύρια τῶν θαυμάσιων του στὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος!

Μὰ καὶ ὁ δεινόσαυρος, ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπίθεσι τοῦ ἀλλόκοτου

αὐτοῦ ἱπτάμενου κοκκινοντμένου πλάσματος, κυττάζει μὲ ἀπορία τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ κατεβαίνει σὰν βολίδα πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ νέος Ἡρακλῆς φτάνει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μεγαθήριου, τεντώνει τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του καὶ σταματάει. Σηκώνει τὴ γροθιά του κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὴν κατεβάσῃ πάνω στο κρανίο τοῦ τέρατος.

Μὰ ὁ δεινόσαυρος, μὲ ταχύτητα ἐκπληκτικὴ γιὰ τὸν ὄγκο του, τραβάει πίσω τὸ κεφάλι του καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία ἐκτίναξι, χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο, ὅπως ἓνα σφυρί θὰ χτυποῦσε στὸν ἀέρα μιὰ μέλισσα!

Χτυπημένος στο στήθος ἀπὸ τὸ τρομερὸ μουσοῦδι τοῦ θηρίου, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐκτοξεύεται μὲ ἀπίστευτὴ φόρα σὲ ἀπόστασι διακοσίων μέτρων καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει στὴν ταράτσα ἑνὸς οὐρανοξύστη!

Ἐκεῖ, ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου μένει γιὰ λίγο ἀσάλευτος, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα, νοιώθοντας ἕναν ἀνυπόφορο πόνο στο στήθος!

Βέβαια, ἡ ιδιότης τοῦ σώματός του νὰ εἶναι ἀφάνταστα σκληρὸ καὶ συγχρόνως ἀφάνταστα ἐλαστικὸ τὸν εἴχε σώσει ἀπὸ τὸ θάνατο.

Τὸ χτύπημα ὅμως ἦταν τὸ τρομερότερό ἀπ' ὅσα ἔχει γνωρίσει ὡς τώρα...

Κάτω, στο δρόμο, ὁ δεινόσαυρος, ἱκανοποιημένος ποῦ

Έχει απαλλανή από τὸ μικροσκοπικὸ ἀλλὰ ἐνοχλητικὸ ἀντίπαλό του. συνειρμίζει τώρα πρὸς ἄντρια τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς.

Προχωρεῖ γκρεμίζοντας σπίτια, ἀνατιθέποντας αὐτοκίνητα, τσαλαπατώντας τοὺς διαβιάτες καὶ τοὺς ἀστυνομικούς!

Ἡ "Ἐλσα, ποῦ, παοακολουθεῖ μὲ ἀγωνία καὶ φοίκη τὴν τρομερὴ αὐτὴ σκηνή. βλέπει τὸ μεναθήριο νὰ πλησιάζη ὅλο καὶ πρὸς τὸ σπῖτι τοῦ Τζιμ Μπάστον!

Ξαφνικά, ὁ δεινόσαυρος δίνει ἓνα τεράστιο πῆδημα καὶ θοίσκεται... μπροστὰ στὸ σπῖτι! Τὸ μουσοῦδι τοῦ γαυηλῶνει καὶ τὰ ἄντρια μάτια τοῦ κυττάζουν τὸ κορίτσι ἀπὸ πολὺ κοντά.

Τὰ σανόνια τοῦ ἀνοίγουν καὶ ξανάκλείνουν μὲ ξερό κρότο.

Τὸ μεγάλο κεφάλι τοῦ τραβιέται πρὸς τὰ πίσω ἔτοιμο νὰ χτυπήσῃ. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ "Ἐλσα χάνει τὶς αἰσθήσεις της καὶ σωριάζεται χάμω λιπόθυμη!

"Ἔτσι, τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου, μὴ θοίσκοντας τὸ στόχο του, προχωρεῖ καὶ χώνεται... μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ!

Ὁ Κοντοστούπης, ποῦ εἶναι ἀκόμα λαοωμένος κάτω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι, βλέπει ξαφνικά μπροστὰ του τὸ τερατῶδες μουσοῦδι τοῦ θηρίου, δυὸ μόνο σπιθαμὲς ἀπὸ τὴ μύτη του!

Κρῦος ἰδρώτας λούζει τὸ

κορμί τοῦ νάνου καὶ τὰ δόντια τοῦ χτυποῦν σάν νὰ τὸν ἐπίασε ξαφνικὰ ὑψηλὸς πυρετός!

— Μή!, τραυλίζει. Μή, δεινοσαυράκι μου! Μή μὲ σκοτώσῃς! Δὲ βλέπεις πόσο μικρὸς εἶμαι; Εἶναι σάν... ψείρα μπροστὰ σοῦ! Ἐσὺ εἶσαι.. μεγάλος, ὡστόσο καὶ δυνατός! Θὰ καταδεχτῇς νὰ μὲ χτυπήσῃς;

Ὁ δεινόσαυρος μουννίζει κάνοντας τὸ σπῖτι δολόκληρο νὰ κλονισθῇ ἀπὸ τὸν ἦθο!

— Χά.. νάθηκα! φωνάζει ὁ Κοντοστούπης κλείνοντας τὰ μάτια του. Πέ... πέθανα!

Ἡ θροεῖ καὶ καυτερὴ ἀνάσα τοῦ μεναθήριου τὸν χτυπάει στὸ πρόσωπο.

— Παναγίτα μου!, τραυλίζει ὁ νάνος τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο. Τί εἶναι αὐτὸ ποῦ μωρίζει ἔτσι; Κατράμι! Ναι, κατράμι! Εἶναι στὴν κόλαση καὶ οἱ σατανάδες ἀνακατέθουν τὸ κατράμι μέσα σ' ἓνα καζάνι γιὰ νὰ μὲ ρίξουν μέσα! Χριστοῦλη μου! Χριστουλάκη μου! Βάλε τὸ χεράκι σου! Πάσε με ἀπὸ τὴν κόλαση καὶ πηγαίνε με στὸν Παράδεισο καὶ βάλε με ἐκεῖ νά.. τραγουδάω μὲ τ' ἄλλα χερουβείμ! Γιατὶ ἡ ψυχούλα μου εἶναι ἀννή, Θεοῦλη μου, σάν... νερουβεῖμ, σάν... ἀγγελουδι!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Κοντοστούπης παύει νὰ νοιώθῃ στὸ πρόσωπό του τὴν ἀνάσα τοῦ προϊστορικοῦ τέρατος.

— Εὐχαριστῶ, Θεοῦλη μου,

λέει, πού εισάκουσες την παράκλησί μου! Είμαι θέβαιος τώρα πώς, αν ανοίξω τὰ μάτια μου, θά δω γύρω μου τὸν ...Παράδεισο! Ἀγγελοῦδια θά πετοῦν ἀνάμεσα σὲ λουλούδια καὶ ἄγιοι θά κόβουν βόλτες κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν δέντρων! Εὐχαριστῶ, Θεοῦλη μου!

Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ βλέπει τὸ τρομερὸ μουσοῦδι τοῦ δεινόσαυρου, πού ἔχει τραβῆξει λίγο πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ πάρη φόρα καὶ νὰ χτυπήσῃ τὸν κοντόσωμο δημοσιογράφο!

Ὁ Ἰππότης...
Δὲν Κοντοστεύπησ!

ΤΡΟΜΟΣ τοῦ Κοντοστεύπη φτάνει στὸ κατακόρυφο. Σηκώνεται ὄρθιος, παρασύροντας καὶ ἀναποδογυρίζοντας τὸ τραπέζι καὶ ἀναισθητοποιώντας σπασμωδικὰ τὰ μπράτσα του.

— Δὲν εἶμαι στὸν Παράδεισο!, μουρμουρίζει. Δὲ βλέπω ἀγγελοῦδια! Αὐτὴ ἡ φάτσα πού βλέπω μπροστά μου δὲν μπορεῖ νὰ ἀνήκῃ οὔτε σὲ ...ἀγγελοῦδι οὔτε σὲ... ἄγιο! Εἶμαι χαμένος γιὰ καλὰ!

Καὶ τότε, πάνω στὴν τρομάρα του καὶ τὴν τρέλλα του, σαστισμένος καὶ ζαλισμένος ὅπως ἦταν, ὁ Κοντοστεύπησ κάνει κάτι, πού κανένας δὲ θά περίμενε ποτὲ ἀπὸ αὐτόν.

Ἀντὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ

φύγῃ καὶ νὰ σωθῇ, δίνει ἓνα πήδημα, ἀγκαλιάζει μὲ τὰ δυὸ του μπράτσα τὸ λαιμὸ τοῦ δεινόσαυρου καί... κάθεταί στὸ σβέρκο του!

Τὸ μεγαθήριο, ξαφνιασμένο, τραβιέται πίσω κι' ἀρχίζει νὰ χοροπηδαίει γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἐνοχλητικὸ μικροσκοπικὸ πλάσμα, πού ἔχει κολλήσῃ πάνω του.

Σὲ κάθε χοροπηδηχτὸ τοῦ τέρατος σπιτία γκρεμίζονται, αὐτοκίνητα καταστρέφονται, ἄνθρωποι σκοτώνονται πολτοποιημένοι!

Ὁ τρόμος τοῦ Κοντοστεύπη ἔχει φτάσει τώρα σὲ θαυμάσιον τρέλλας! Τὸ μυαλὸ τοῦ νάνου σαλεύει!

Ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει ἓνα γέλιο, ἓνα θραχνό, ὑστερικὸ γέλιο τρελλοῦ!

— Χά, χά, χά!, κάνει σφίγγοντας τὸ λαιμὸ τοῦ θηρίου. Πήδα, ἀλογάκι μου! Δεῖξε σ' ὅλο τὸν κόσμον πὼς ξέρεις νὰ καλπάζῃς! Δεῖξε τους ὅτι δ... ἱππότης Δὲν Κοντοστεύπησ εἶναι ὁ καλύτερος καθαλλάρης πού ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος!... Ζήτησω! Ζήτησω σὲ μένα! Εἶμαι... κάπου-μπῶ! Εἶμαι... βακουέρο! Ποῦ εἶναι ὁ δῶμος τὰ... βόδια μου; Ποιὸς μοῦ ἔκλεψε τὰ βόδια; Ἀπάνω τους, ἀλογάκι μου! Τσάκισε τοὺς κλέφτες! Τσάκισε τοὺς ἐχθρούς μας!

Ὁ δεινόσαυρος χοροπηδαίει τώρα μὲ μεγαλύτερη μανία, θυμωμένος γιατί δὲν μπορεῖ νὰ τινάξῃ ἀπὸ τὴν πλάτη του τὸ μικρόσωμο καθαλλάρη. Γυρίζει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ

τὸν χτυπήση, μὰ δὲν τὸν φτάνει!

Σηκώνει τὰ μπροστινὰ πόδια του καὶ δοκιμάζει νὰ τὸν ἀρπάξη καὶ νὰ τὸν λυώσει, μὰ καὶ πάλι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα!

Τέλος, ρίχνεται σ' ἓνα ἄγριο τρέξιμο μέσα σὲ μιὰ μεγάλη λεωφόρο τῆς Νέας Ὑόρκης, τσαλαπατώντας αὐτοκίνητα καὶ διαβάτες!

— Ἄιντε, ἀλογάκι μου! οὐρλιάζει ὁ μισότρελλος Κοντοστούπης. Οἱ ἵπποδρομίες ἀρχίζουν! Θέλω νὰ τοὺς περάσῃς ὅλους καὶ νάρθῃς πρῶτο! Θέλω νὰ μὲ τιμήσῃς, νὰ τιμήσῃς τὸ ἀφεντικό σου, τὸν ξακουσμένο τζόκευ τὸν Κοντοστούπη! Ὁ βασιλιάς τῆς Ἀγγλίας θὰ μᾶς δώσῃ παράσημο κι' ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς θὰ μᾶς χαρίσῃ ἓνα τσέκ τῶν ἑκατὸ χιλιάδων δολλαρίων! Ζήτωωωωω!

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ καὶ δραματικὴ σκηνὴ δὲν ἔχει κρατήσῃ περισσότερο ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συνέρχεται στὸ μεταξὺ καὶ σηκώνεται ὀρθίος πάνω στὴν ταράτσα τοῦ οὐρανοξύστη, ὅπου τὸν εἶχε ἐκσφειδονίσει ὁ δεινόσαυρος.

Κυττάζει κάτω καὶ βλέπει τὸ μεγαθήριο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χοροπηδάῃ σὰν τρελλό, καταστρέφοντας τὰ πάντα στὸ πέρασμά του!

Καθισμένος στὸ σβέρκο τοῦ θηρίου εἶναι ὁ Κοντοστούπης! Ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου, ὁ Ὑπε-

ράνθρωπος ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει ὁπτομα τὰ γόνατά του καὶ πετάει!

Σὰν γεράκι ρίχνεται πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ μεγαθήριο, πρὸς τὸν ἀδερφικό φίλο του τὸν Κοντοστούπη, ποὺ διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ γίνῃ κομμάτια ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ πάνω στὸν τοῖχο κανενὸς σπιτιοῦ!

Διὰγράφοντας ἓνα θαυματικό ἡμικύκλιο, πλησιάζει στὸ δεινόσαυρο ἀπὸ πίσω, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τῇ μέσῃ καὶ ἀνυψώνεται πάλι μαζί του.

Ὁ νάνος θάζει τὶς φωνές: — Βοήθεια! Βοήθεια! Μὲ ἀπήγαγαν... γκάγκοτερς γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσουν... νάρθῶ πρῶτος στὶς ἵπποδρομίες! Ἄφησέ με σοῦ λέω γιατί θὰ σὲ καταγγείλω... στὴν ἀστυνομία καὶ θὰ θρῆς τὸ μπελά σου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, χωρὶς νὰ δίνῃ σημασίαν στὶς φωνές τοῦ Κοντοστούπης, προσγειώνεται μαζί του στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζίμι. Ἡ ἔλσασα ἔχει συνέλθει καὶ τοὺς περιμένει ἐκεῖ ὀρθία, μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀκουμπάει τὸν Κοντοστούπη χάμω καὶ πετάει πάλι πρὸς τὸ μεγαθήριο, ἀποφασισμένος νὰ τελειώσῃ τὸ συντομώτερο μαζὶ του.

Ὁ Κοντοστούπης φωνάζει κλαψουρίζοντας!

— Τὸ ἄλογό μου! Τὸ ἄλο-

Ο Υπεράνθρωπος πετάει
πάλι προς το μεγαθήριο,
για να δώσει την τελειωτι-
κή μάχη έναντίον!...

γάκι μου! Μοῦ ἔκλειψαν τὸ ἄλογό μου! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν ἀκριβᾶ αὐτό! Ξέρετε ποῖος εἶμαι ἐγώ; Εἶμαι ὁ ἱππότης... Δὸν Κόντοστούπης!

Ἡ "Ελσα τὸν κυττάζει γεμάτη ἀπορία.

— Τρελλάθηκες; τοῦ λέει. Για ποῖο ἄλογο μιλάς;

— Για τὸ ἄλογό μου! Δὲ μὲ εἶδες ποῦ ἔμουν καθάλλα στὸ ἄλογό μου;

Ἡ "Ελσα θάζει τὰ γέλια.

— Δὲν ἦσουν καθάλλα σὲ ἄλογο!, τοῦ λέει. Ἦσουν καθισμένος στὸ σθέρκο τοῦ δεινόσαυρου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κόντοστούπη γίνεται κατάχλωμο.

— "Ε; κάνει χαζά. Τὶ εἶπες; Ἦμουν καθισμένος στὸ σθέρκο τοῦ... δεινόσαυρου; "Ωχ, ἡ καρδούλα μου!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!

Γιγαντομαχία

ΣΤΟ μεταξύ, ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου πετάει πρὸς τὸ προϊστορικὸ τέρας γιὰ νὰ συγκρουσθῇ μαζί του, σὲ μιὰ ὁλοκληρωτικὴ πάλη ζωῆς καὶ θανάτου!

Τὸ μεγαθήριο, ἐλευθερωμένο ἀπὸ τὸν Κόντοστούπη, ἐξακολουθεῖ νὰ καταστρέφει σπιτία καὶ νὰ σκοτώνη ἀνθρώπους, προσπαθώντας ν' ἀνοί-

ξη δρόμο ἀνάμεσα στοὺς οὐρανοξύστες καὶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόλι.

Τὸ τερέτισμα τῶν πολυθόλων τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ κραυγὲς τοῦ πλήθους, οἱ γδοῦποι τῶν τοίχων ποὺ καταρρέουν, τὰ μουγγρητὰ τοῦ θηρίου, σμίγουν σὲ μιὰ τρομερὴ κακοφωνία.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πλησιάζει γοργὰ καὶ ἐπιτίθεται χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ.

Ὁρμᾷ ἐναντίον τοῦ προϊστορικοῦ τερατος ἀπο πίσω, τοῦ δίνει μιὰ γροθιά στὸ σθέρκο καὶ ἀπομακρύνεται ἀμέσως πετώντας, πρὶν τὸ κεφάλι τοῦ δεινόσαυρου προλάβῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ!

Τὸ μεγαθήριο κλονίζεται ἀπὸ τὸ χτύπημα τῆς κεραυνοβόλας γροθιάς τοῦ ἥρωά μας! Ἀφήνει ἓνα μακρόσυρτο οὐρλιαχτὸ πόνου, ποὺ μοιάζει σὰν νὰ σαλπίζουν μὲ τὶς προβοσκίδες τοὺς ἑκατὸ ἐλέφαντες μαζί!

Τρεκλίζει, κάνει νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ δῶ, κάνει νὰ πέσῃ ἀπὸ κεῖ καὶ ἀκουμπάει σ' ἓνα ψηλὸ κτίριο κάνοντάς το νὰ γκρεμισθῇ!

Ὁ ἱπτάμενος ἥρωας κατεβαίνει σὰν σαίττα μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες, γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν δεινόσαυρο, στὸ κεφάλι αὐτῇ τῇ φορᾷ.

Μὰ τὰ μεγαθήριο εἶναι ἔτοιμο. Τὸ κεφάλι τοῦ κινεῖται

ταχύτατα, σάν τεράστιο σφυρί, και χτυπάει πάλι τον 'Υπεράνθρωπο στο στήθος.

Ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου έκσφενδονίζεται πάλι μακριά. Το κορμί του ταξιδεύει στον αέρα και πηγαίνει και πέφτει πάνω σ' ένα κλειστό παράθυρο, στο είκοστο πάτωμα ενός ουρανοξύστη.

Το παράθυρο συντρίβεται κι' ο 'Υπεράνθρωπος πέφτει μέσα σ' ένα άδειο δωμάτιο. Για μερικές στιγμές μένει ασάλευτος, ζαλισμένος από το χτύπημα.

"Επειτα σηκώνεται. Την ίδια στιγμή, από το διπλανό δωμάτιο ακούει μιὰ φωνή να λή γερμανικά:

— Οί δεινόσαυροί σου κάνουν μεγάλη θραύσι, Φόν Ντρέϋφους! Εύτυχώς, πού το κεφάλι του μεγαθήριου αυτού δεν φτάνει ως το είκοστο πάτωμα!

— Πρέπει να ειδοποιήσουμε το άρχηγείο στην Καλιφόρνια να έλευθερώση τη δεύτερη ομάδα των μεγαθηρίων, Φόν Κράουζερ!, άπαντάει μιὰ άλλη φωνή. Είμαι βέβαιος ότι, σε λίγες μέρες, οι πράκτορές μας θα είναι σε θέσι να καταλάβουν την έξουσία σ' όλοκληρη την 'Αμερική. Θα κάνουμε σε μισή ώρα μιὰ δοκιμή απόψε, στη Νέα 'Υόρκη. Θα στείλουμε μιὰ ομάδα από πρώην αξιωματικούς του γερμανικού στρατού για να κυριεύσουν το μέγαρο της δημαρχίας!

Ο 'Υπεράνθρωπος θέλει να

όρμηση μέσα και να άρπάξη τους έγκληματίες αυτούς από το γιακά, αλλά διστάζει. Κάτω, στο δρόμο, το μεγαθήριο εξακολουθεί να σκορπώ την καταστροφή!

Πρέπει να τελειώση πρώτα μ' αυτό κι' έπειτα να στραφή έναντίον των Γερμανών δολοφόνων!

Τρέχει στο παράθυρο, πηδάει έξω και ρίχνεται στο κενό με το κεφάλι προς τα κάτω.

Κατεβαίνει σάν θόμβια αεροπλάνου, χτυπάει το δεινόσαυρο στο κεφάλι με τη γροθιά του και απομακρύνεται πάλι.

Το προϊστορικό τέρας ζαλισμένο από το χτύπημα, τρεκλίζει πάλι. Αυτή τη φορά όμως ο 'Υπεράνθρωπος δεν του δίνει τον καιρό να συνέλθη!

Ρίχνεται πάλι έπάνω του, το ξαναχτυπάει στο σθέρκο, ξεμακραίνει, ξαναγυρίζει, το ξαναχτυπάει και, τέλος, πηδάει στο σθέρκο του και τυλίγει τα μπράτσα του και τα πόδια του γύρω από το λαιμό του θηρίου, άκριβώς κάτω από το κεφάλι!

'Αρχίζει να το σφίγγει με άπιστευτη δύναμη, συμπιέζοντας το λαιμό του ανάμεσα στα μυώδη μπράτσα του και τα νευρώδη πόδια του.

Το μεγαθήριο μουγγρίζει σπαραχτικά και προσπαθεί άπεγνωσμένα να άπαλλαγή άπό τη θανάσιμη αυτή λαβή.

Μά ο 'Υπεράνθρωπος δεν έννοεί πια να χάση τη μάχη. Δέ δίνει καμμιιά εύκαιρία στο

γιγαντόσωμο αντίπαλό του να ξεφύγει πάλι και να τον χτυπήσει με το όγκώδες κεφάλι του.

‘Η πάλι αυτή, ή σύγκρουσι ανάμεσά στον πιο δυνατό άνθρωπο και στο πιο δυνατό θηρίο του κόσμου κρατάει αρκετή ώρα! Γύρω, εκατοντάδες άνθρωποι παρακολουθούν με γουρλωμένα μάτια και πιασμένη ανάσα τη μεγαλειώδη αυτή και τρομακτική γιγαντομαχία!

Τέλος, ο ‘Υπεράνθρωπος με μία τελευταία προσπάθεια, τσακίζει στα δύο το λαιμό του μεγαθήριου και ο τεράστιος δεινόσαυρος σωριάζεται χάμω σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός!

Ο ‘Υπεράνθρωπος απομακρύνεται μ’ ένα πήδημα, πριν το κορμί του θηρίου θροντήση στο έδαφος, και πετάει πάλι.

Κατευθύνεται τώρα προς το μέρος, όπου βρίσκονται οι Γερμανοί. Μπαίνει μέσα, αλλά τον περιμένει μία μεγάλη απογοήτευσι. Οι Γερμανοί δεν είναι πιά εκεί. ‘Έχουν φύγει, γιά να οργανώσουν ίσως και να διευθύνουν την επίθεσι έναντίον του δημαρχιακού μεγάρου!

Ο ‘Υπεράνθρωπος πετάει πάλι και γυρίζει στο σπίτι του Τζίμ Μάρτον, του δεύτερου ξαυτού του. ‘Αλλά κι’ εκεί τον περιμένει μία απογοήτευσι ακόμα πιο μεγάλη.

‘Ο Κοντοστούπης κι’ η ‘Ελσα δεν βρίσκονται μέσα στο σπίτι. ‘Έχουν φύγει!

Πάνω σ’ ένα τραπέζι του σαλονιού είναι άκουμπισμένο ένα σημείωμα της ‘Ελσας. ‘Ο ‘Υπεράνθρωπος το σηκώνει και το διαβάζει:

«‘Αγαπημένε μου,

Μας ειδοποίησαν από την έφημερίδα τηλεφωνικώς, ότι ο δήμαρχος της Νέας ‘Υόρκης θά κάνει απόψε δηλώσεις σχετικά με τα μεγαθήρια. Θά σέ περιμένουμε στο δημαρχιακό μέγαρο.

‘Ελσα.»

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος νοιώθει ένα ψυχρό χέρι να του σφίγγει την καρδιά. ‘Η άρραβωνιαστικιά του κι’ ο καλύτερος φίλος του βρίσκονται στο δημαρχιακό μέγαρο, όπου πρόκειται από στιγμή σε στιγμή να έπιτεθούν οι πράκτορες των Γερμανών!

Τρέχει στη βεράντα, κάνει μία θεαματική έκτίναξι και πετάει...

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος
σε άπέγνωσι!

ΧΙΖΕΙ τον άέρα με άπίστευτη γρηγοράδα. πετώντας προς το μέρος, όπου κινδυνεύουν τα δυο πιο άγαπητά πρόσωπα που έχει στον κόσμο!

Καθώς προχωρεί, κάνει μία

βουθή προσευχή στο Θεό να μην ἔχη ἀκόμα ἀρχίσει ἡ ἐπίθεσι τῶν Γερμανῶν καὶ νὰ θρῆ τοὺς φίλους του ζωντανούς!

Ὅταν ὁμως φτάνει σὲ λίγα λεπτά πάνω ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς δημαρχίας, βλέπει ὅτι εἶναι πιά ἀργά!

Μιά ομάδα ἀπὸ ἑκατὸ ἄντρες, ὠπλισμένους μὲ αὐτόματα, ἔχει κυκλώσει τὸ κτίριο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές! Τὰ αὐτόματα ξερνοῦν πρὸς κάθε κατεύθυνσι φωτιά, ἀτσάλι καὶ θάνατο! Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὀπλοφόρους ἔχουν κιόλας μπῆ στο μέγαρο, ἐνῶ ἄλλοι ἐξοντώνουν τὴ μικρὴ φρουρὰ τῆς δημαρχίας!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ ἀπερίγραπτο θυμὸ, ρίχνεται ἀνάμεσα τοὺς σὰν βολίδα καὶ ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ σὰν ἀνεμοστρόβιλος σκορπίζοντας γύρῳ τὸ θάνατο!

Οἱ γροθιές του δουλεύουν μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα καί, ὅπου πέφτουν, ἓνα μέλος ἀνθρώπινου σώματος σπάζει μὲ ξερὸ κρότο κι' ἓνας ὀπλοφόρος πέφτει νεκρὸς ἢ σακατεμένος γιὰ πάντα!

Γιὰ μερικά λεπτά, οἱ ὀπλοφόροι κρατοῦν τὶς θέσεις τους καὶ ἀπαντοῦν μὲ πολυβολισμοὺς στὴν ἐπίθεσι τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Μὰ οἱ σφαῖρες τοὺς δὲν μποροῦν νὰ τρυπήσουν τὸ σκληρὸ καὶ συγχρόνως ἐλαστικὸ κορμὶ τοῦ ἥρωά μας!

Στὸ τέλος, βλέποντας ὅτι κινδύνευαν νὰ σκοτωθοῦν ὅλοι

ἀπὸ τὰ χτυπήματά τοῦ ἱπτάμενου ἀντιπάλου τους, ὑποχωροῦν, χώνονται στοὺς γειτονικοὺς δρόμους καὶ σκορπίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ συνεχίζει τὴν ἐπίθεσι. Ἀνησυχεῖ γιὰ τοὺς φίλους του καὶ φοβᾶται μήπως ἔχουν πάθει τίποτα, ἀπὸ τοὺς πολυβολισμοὺς ἐκείνων ποὺ εἶχαν μπῆ στο μέγαρο.

Γυρίζει καὶ μπαίνει μέσα στο μέγαρο ὀρμητικά. Στὸ μεγάλο χῶλ τῆς εἰσόδου σταματάει κατάπληκτος, μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ φρίκη.

Τὸ πάτωμα εἶναι στρωμένο ἀπὸ πτώματα φρουρῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς δημαρχίας! Ὁ ἴδιος ὁ δήμαρχος εἶναι καθισμένος σ' ἓνα καναπέ, μὲ τὸ ἓνα του μπράτσο τρυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα! Αἷμα τρέχει στο μανίκι του καὶ κυλάει στο πάτωμα...

— Ὁ.... Ὑπεράνθρωπος!, τραυλίζει. Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἔσωσες τὴ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ μεγάλη συμφορά, Ὑπεράνθρωπε! Ἄν κυρίευαν τὸ δημαρχιακὸ μέγαρο, θὰ κυριαρχοῦσαν σ' ὅλη τὴν πόλι! Καὶ ἦσαν Ναζί. Ὑπεράνθρωπε! Ναι! Τοὺς ἄκουσα νὰ μιλοῦν γεομανικὰ καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν ὑπὲρ τοῦ Χίτλερ!

— Τὸ ξέρω!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πέστε μου ὁμως κάτι: Εἶχαν ἔρθει ἐδῶ δυὸ δημοσιογράφοι, ἓνα ξανθὸ κορίτσι καὶ ἓνας κοντόσωμος ἄντρας. Μήπως ξέρετε

ποῦ βρίσκονται;

— Ένας νάνος κι' ένα κορίτσι; Λέει ὁ δημάρχος γουρλώνοντας τὰ μάτια του. Τους εἶδα! Τους... τους πῆραν οἱ Γερμανοὶ μαζί τους!

— Τους πῆραν οἱ Γερμανοὶ; φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Ναι! Βγήκαν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ μεγάρου!

Τρέχοντας, ὁ Ὑπεράνθρωπος φτάνει στὴν πίσω πόρτα, θαίνει ἔξω καὶ κυττάζει γύρω. Ὁ δρόμος εἶναι ἔρημος καὶ μόνο μερικά πτώματα εἶναι ἑσπλωμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ!

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ αγωνία καὶ λύπη, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καὶ πετάει.

Ψάχνει πετώντας σ' ὅλους τοὺς γύρω δρόμους, ἀλλὰ δὲν ἀνακαλύπτει οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀπὸ τοὺς πράκτορας τοῦ Χίτλερ!

Ἔχουν ὅλοι ἐξαφανιστῇ, παίρνοντας μαζί τους τὴν Ἔλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη!

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ λύσσα, ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει πρὸς τὸν οὐρανοξύστη ὅπου εἶχε ἀκούσει τοὺς δυὸ Γερμανοὺς νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ μεγάρου τῆς δημαρχίας.

Θὰ τοὺς πιάσῃ καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Ἔλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη! Θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ ἐπίσης νὰ μιλήσουν καὶ νὰ ἀποκαλύψουν τὰ σχέδιά τους καὶ τὸ μέρος ἀπ' ὅπου προέρχονται τὰ μεγάλθηρα.

Φτάνει στὸν οὐρανοξύστη,

μπαίνει ἀπὸ ἓνα παράθυρο καὶ ψάχνει τὰ δωμάτια τῶν Γερμανῶν.

Δὲ βρίσκει κανένα!

Ἀπὸ τὴν κατάστασιν ποὺ βρίσκονται τὰ δωμάτια, ὁ ἥρωάς μας καταλαβαίνει ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔχουν μαζέψει τὰ πράγματά τους κι' ἔχουν φύγει γιὰ πάντα!

Ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα του νὰ θωῇ καὶ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὸ φίλο του καταρρέει!

Ἀπελπισμένος, κάθετα σὲ μιὰ καρτέκλα μὲ τὴν ψυχὴ μαύρη ἀπὸ τὴ λύπη...

Ἀπὸ τοὺς θλιβεροὺς στοχασμοὺς του τὸν ἀποσποῦν ξαφνικὰ κρότοι, ξεφωνητὰ καὶ μουγγρητὰ.

Τρέχει στὸ παράθυρο; κυττάζει κάτω καὶ βλέπει ἕναν ἄλλο δεινόσαυρο, πιδὸ μεγάλο ἀπὸ τὸν πρῶτο; νὰ προχωρῇ μὲ θαρεῖα θήματα μέσα στὸ δρόμο, γκρεμίζοντας κτίρια καὶ σκοοπίζοντας τὸ θάνατο!

Μὲ τὴν καρδιά νευάτη μίσος καὶ μανία ἐκδικήσεως γιὰ τὴν ἀπαγωγή τῶν φίλων του, ὁ Ὑπεράνθρωπος πηδάει ἔξω μὲ μιὰ ἀπότομην ἐκτίναξι, συγιάζεται γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμὲς στὸν ἄερα κι' ἔπειτα πέφτει μὲ τρομακτικὴ ὁρμή!

Αὕτῃ τῇ φορᾷ, ἡ γρηγοράδα του εἶναι τόσο μεγάλῃ; ὥστε ὁ δεινόσαυρος δὲν προλαβαίνει νὰ ἀντίσταθῇ. Τραβάει πίσω τὸ ὄγκῳδες κεφάλι του γιὰ νὰ σφυροκοπήσῃ τὸ κορμὶ τοῦ ἱπτάμενου ἀντιπάλου του, μά, πρὶν τὸ κεφάλι του ἀρχίσῃ νὰ κινῆται πάλι πρὸς

τὰ ἐμπρός, ἡ γροθιά τοῦ Ὑπεράνθρωπου τὸν χτυπάει κάτω ἀπὸ τὸ μουσοῦδι, μὲ τρομακτικὴ δύναμι πού τὴν πολυπλασιάζει ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐκδικητικὴ λύσσα τοῦ ἥρωά μας!

Τὸ κεφάλι τοῦ δεινόσαυρου τινάζεται πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰ τὸ εἶχε χτυπήσῃ ἓνα σφυρὶ κύκλωπα!

Τὸ μεγαθήριο βογγάει, κἀνοντας ὅλα τὰ τζάμια γύρῳ νὰ τρίζουν, καὶ τρεκλίζει σὰν μεθυσμένο, γέροντας πότε πάνω σ' ἓνα κτίριο καὶ πότε σ' ἄλλο καὶ γκρεμίζοντας τοίχους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν τοῦ δίνει καιρὸ νὰ συνέλθῃ. Κάνει μιὰ κάθετη ἐφόρμησι καὶ ἡ κεραυνοβόλα γροθιά του χτυπάει τὸ προϊστορικὸ τέρας στὸ σθέρκο, στὴ θάσι τοῦ κεφαλιοῦ.

Τὸ μεγαθήριο σωριάζεται χάμω, ὅπως τὰ βόδια ὅταν τὰ χτυποῦν στὸ σθέρκο μὲ τσεκούρι!

Ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ξεμακρύνει πετώντας. "Ἐχει ἐκδικηθῇ κι' ὅμως δὲν εἶναι ἱκανοποιημένος. Σὲ τί ὠφελεῖ ἡ ἐκδίκησι, ἀφοῦ ἡ "Ἐλσα κι' ὁ Κοντοστούπης βρίσκονται ἀκόμα σὲ κίνδυνο ἢ ἔχουν κιόλας πεθάνει;

Αἰχμάλωτοι τῶν Ναζί

ΤΗΝ ἴδια ὥρα, ἔνα ἀεροπλάνο ἀπογειώνεται ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νέας

Ἰόρκης καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴ δύσι.

Μέσα στὸ ἀεροπλάνο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πιλότο καὶ τὸ βοηθό του, βρίσκονται οἱ δυὸ γνωστοί μας Γερμανοί, ὁ Φὼν Ντρέϋφους κι' ὁ Φὼν Κράουζερ, καὶ οἱ δυὸ φίλοι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἡ "Ἐλσα κι' ὁ Κοντοστούπης.

Ὁ νάνος ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν τρέλλα του, μὰ καινούργιος τρόμος κάνει τὸ πρόσωπό του νὰ μορφάζῃ κωμικὰ καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματός του νὰ λύνονται.

— Καλοὶ μου ἄνθρωποι, λέει στοὺς δυὸ Γερμανοὺς ἱκετευτικά, ποῦ μᾶς πηγαίνετε; Τί θέλετε ἀπὸ μᾶς; Τί σᾶς κάναμε καὶ μᾶς πήρατε μαζί σας; Εἴμαστε δυὸ ἄκακα πλάσματα τοῦ Θεοῦ ποὺ δὲν ἔχουν κάνει κανὸ σὲ κατένενα!

— Οἱ ἄνθρωποι μας σᾶς ἄκουσαν νὰ κουβεντιάζετε γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο!, ἀπαντᾷ ὁ Φὼν Κράουζερ. Σᾶς ἄκουσαν νὰ λέτε ὅτι σὲ λίγο θάρχόταν ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ θὰ τοὺς ἐξώτωνε! Κι' αὐτὸ συνέβη πραγματικά. Ἐπομένως, εἴστε φίλοι του καὶ ξέρετε ποῦ κρύβεται καὶ μὲ ποιο ὄνομα παρουσιάζεται στὸν κόσμο! "Ἄν τὸ πῆτε αὐτό, θὰ προσγειωθοῦμε καὶ θὰ σᾶς ἀφήσουμε ἀμέσως ἐλεύθερους! Διαφορετικά, θὰ σᾶς πᾶμε στὸ ἀρχηγεῖο μας καὶ θὰ σᾶς ἀναγκάσουμε νὰ μιλήσετε μὲ θασανιστήρια!

Ἡ "Ἐλσα μένει σιωπηλὴ κυττάζοντας τοὺς Γερμανοὺς

περιφρονητικά.

Ο Κοντοστούπης χλωμιάζει και τρέμει περισσότερο από το φόβο του.

— "Όχι, αδερφάκια μου!, λέει. Μην τὸ κάνετε αυτό! Είναι άμαρτία! Μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο δὲν ἔχουμε καμμιὰ σχέση! Μπορῶ νὰ σὰς πῶ, μάλιστα, ὅτι ἔχω τσακωθῇ μαζὶ του. Τὸν συνάντησα μιὰ μέρα καὶ τοῦ τᾶψαλα ἀπὸ τὴν καλὴ!

Ἡ Ἔλσα κυττάζει τὸν Κοντοστούπη μὲ ἀνησυχία. Εἶναι φανερό πὼς ἀρχίζει πάλι νὰ χάνη τὰ λογικά του!

— Τσακώθηκες μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο; ρωτᾷει κοροϊδευτικά ὁ Φὸν Ντρέϋφους. Μὰ αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ σὲ λυώσῃ μὲ τὸνα δαχτυλάκι του!

Ὁ Κοντοστούπης ἀγανακτεῖ.

— Ἐμένα; φωνάζει. Μὲ τὸνα δαχτυλάκι του! Χά, χά, χά! Ξέρετε ποῖος εἶμαι ἐγώ; Ὁ Κοντοστούπης! Ναί! Ὁ ἔξκουστός Κοντοστούπης! Ὁ μεγάλος πολεμιστής! Τὰ μετᾷλλια ἀνδρείας πού ἔχω πάρει στὸν πόλεμο εἶναι τόσο πολλά, ὥστε χρειάζονται δυὸ ἄντρες γιὰ νὰ τὰ σηκώσουν! Τὰ ἀπέκτησα πολεμῶντας στὸ δυτικὸ μέτωπο!...

Οἱ δυὸ Γερμανοὶ ἀνασκιρτοῦν καὶ ἀγριοκυττάζουν τὸν Κοντοστούπη ξαφνιασμένοι.

— "Ε; κάνει ὁ Φὸν Κράουζερ. Πολεμοῦσες ἐναντίον τῶν Γερμανῶν;

Ὁ Κοντοστούπης νομίζοντας ὅτι θὰ εὐχαριστοῦσε τοὺς

ἀνθρώπους πού τὸν εἶχαν ἀπαγάγει ἀν τοὺς μιλοῦσε ἐναντίον τῶν Γερμανῶν, φωνάζει φουσκώνοντας τὸ στήθος του:

— Ναί, ἐναντίον τῶν Γερμανῶν, κύριοι! Γιατί, δηλαδή, δὲ μὲ πιάνει τὸ μάτι σας; Καὶ τί εἶναι οἱ Γερμανοί, παρκαλῶ; Μπουταλάδες! Δειλοί! Ἄνανδροι! Φοβιτσιάρηδες! Θυμᾶμαι μιὰ φορά, σὲ μιὰ μάχη, περπατοῦσα νύχτα μέσα σ' ἓνα δάσος, ὅταν ξαφνικά ξεπροβάλλει μπροστά μου ἓνας Γερμαναράς! Τὸν ἀρπάζω...

Οἱ δυὸ Γερμανοὶ σηκώνονται ὀρθιοί. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι χλωμά. Σηκώνουν τὸ δεξιὸ χέρι τους καὶ χαιρετοῦν χιτλερικά.

— Χάϊλ Χίτλερ!, λένε κι' οἱ δυὸ μαζί.

Ὁ Κοντοστούπης νομίζει πὼς τὸ κάνουν αὐτὸ γιὰ νὰ παίξουν μαζί του καὶ θάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Χάϊλ τοῦ μαγκούφη τοῦ Χίτλερ, πού νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ τὸν σηκώσῃ! Δὲν ἔχω γνωρίσει πιὸ κωμικὸ ἄνθρωπο, θρὲ παιδιά! Ὁταν ὁ μακαρίτης πιὸ κωμικός κι' ἀπὸ... μένα! Ἄμ' ἐκεῖνο τὸ μουστακάκι του; Τί σοῦ λέει; Σωστή... κουτσουλιὰ!

— Παλιογουροῦνι!, τοῦ λέει ἄγρια ὁ Φὸν Κράουζερ.

Ὁ Κοντοστούπης κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ναί!, λέει. Ὁταν ἓνα παλιογουροῦνι ὁ Χίτ..

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Ἡ γρο-

θιά του Φόν Κράουζερ σηκώνεται ψηλά και κατεβαίνει με μανία στο κεφάλι του Κοντοστούπη. 'Ο κόντσωμος δημοσιογράφος αφήνει ένα μακρόσυρτο στεναγμό και λιποθυμάει!...

•Ο "Ηρώας Κοντοστούπης

ΝΟΙΓΕΙ τὰ μάτια του καὶ κυττάζει χαζὰ γύρω. Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλαβαίνει ποῦ βρίσκεται. "Ἐπειτα βλέπει πῶς εἶναι μέσα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο πλούσια ἐπιπλωμένο, μὲ κάδρα στοὺς τοίχους καὶ μὲ μοντέρνο κρυφὸ φωτισμό.

Εἶναι ξαπλωμένος σ' ἕνα κρεβάτι. Κοντά του, σὲ μιὰ καρέκλα, εἶναι καθισμένος ἕνας ἄντρας ποῦ τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀθέβια γνωστό.

"Ἐχει ἕνα μικρὸ ψαλιδισμένο μουστακάκι σὰν τοῦ Σαρλώ καὶ στὸ μέτωπό του κατεβαίνει ἕνα σουλουφὶ ἀπὸ τὰ μαλλιά του.

«Εἶναι ὁ Χίτλερ!, σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης γεμάτος ἀπόρρεια. Περύεργο πράγμα! 'Ο Χίτλερ εἶναι πεθαμένος! Πῶς βρίσκεται ἐδῶ;»

Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς κι' ἔπειτα βρίσκει τὴ λύσι!

—Καταλαβαίνω!, μουρμουρίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Φαίνεται πῶς εἶμαι κι' ἐγὼ πεθαμένος καὶ βρίσκομαι στὸν ἄλλο κόσμο! Μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα νὰ εἶμαι μαζί με τίς ψυχὲς ἀνθρώπων, ποὺ

κυβέρνησαν τὸν κόσμο! Αὐτὸ δείχνει πῶς κι' ἐγὼ ἤμουν μεγάλη προσωπικότης!

Καὶ λέει στὸ Χίτλερ:

— Γειάσου, 'Αδόλφε! Πῶς τὰ περνᾷς ἐδῶ στὸν κάτω κόσμο; Δὲ σὲ βλέπω καὶ πολὺ δυσανεκτῆμένο! Φαίνεται πῶς οἱ διάβολοι δὲ σὲ βασανίζουν καὶ τόσο πολὺ, γιατί ἤσουν κι' ἐσύ διάβολος ὅσο ζούσες!

"Ἐνα χέρι χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στὸ στόμα, κάνοντάς τον νὰ μισοκαταπιῇ τὴ γλῶσσα του.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Τί ἦταν αὐτό; 'Απὸ πότε ἐγίναν τῆς μόδας τὰ χαστούκια στὴν Κόλαση; Νόμιζα ὅτι οἱ διάβολοι χρησιμοποιοῦν μόνο τὸ κατράμι καὶ τὰ μεγάλα πηροῦνια τους γιὰ νὰ βασανίζουν τοὺς κολασμένους!

— Σκασμός!, λέει ἡ φωνὴ τοῦ Φόν Ντρέυφους. 'Ο ἀρχηγός μας, ὁ μεγάλος 'Αδόλφος Χίτλερ, εἶναι ζωντάνος καὶ θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ! Βούλωσε τὸ συχαμένο στόμα σου, παλιονάνο, πρὶν σὲ λυώσω ὡς θάτραχο!

— Κ... κα... καλὰ!, κάνει ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ βουβαίνεται.

'Ο Χίτλερ τὸν κυττάζει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς. "Ἐπειτα λέει μὲ σιγανή, σοβαρὴ φωνή:

— Εἶμαι διατεθειμένος νὰ ξεχάσω τίς θρисиές ποὺ ξεστόμισες γιὰ μένα καὶ νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ, ἂν μοῦ πῆς αὐτὸ ποῦ θέλω. Ποῦ μποροῦ-

Ο Γερμανός σήκωσε τὰ χέρια μπροστά στο πιστόλι της Έλσα!

με νὰ θροῦμε τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ κάτω ἀπὸ πιὸ ὀνομα κρύβεται; Ἐκανα τὴν ἴδια ἐρώτησι καὶ στὸ κορίτσι ποὺ ἦταν μαζί σου, μὰ ἀρνήθηκε νὰ ἀπαντήσῃ! Κὺτταξέ την τώρα!

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ δείχνει ὁ Χίτλερ καὶ τὸ πρόσωπό του παραμορφώνεται ἀπὸ φρίκη. Τὸ κορίτσι εἶναι ξαπλωμένο σ' ἓνα ἄλλο κρεβάτι, λιπόθυμο.

Τὸ πρόσωπό της ἔχει τὰ σημάδια κακομεταχειρίσεως! Τὸ ἓνα της χεῖλι εἶναι ματωμένο καὶ τὸ ἓνα της μάτι πρησμένο καὶ μελανιάσμενο.

Ὁ Κοντοστούπης τινάζεται ὀρθος· μετὰ τὸ πρόσωπο κατα-

κόκκινο ἀπὸ θυμὸ. Ξεχνάει τὴ δειλία του καὶ ὁ τρόμος ποὺ τοῦ προκαλοῦν οἱ Γερμανοὶ σβήνει, μπροστὰ στὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζει ἡ Έλσα.

— Ἀνδρὸι! φωνάζει. Τολμήσατε νὰ χτυπήσετε μιὰ γυναῖκα! Θὰ σᾶς...

Ὁ Φὸν Κράουζερ τὸν σπρώχνει κι' ὁ Κοντοστούπης ξαναπέφτει στὸ κρεβάτι.

Ὁ Χίτλερ λέει πάλι:

— Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι ἡ μόνη δύναμις στὸν κόσμον ποὺ μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐμπόδιό στα σχέδιά μου! Θὰ μοῦ πῆς ποῦ μπορῶ νὰ θρῶ τὸν Ὑπεράνθρωπον ἢ προτιμᾶς νά... ἀρχίσουμε;

Ὁ Κοντοστούπης διστάζει. Ἡ καρδιά του καὶ ἡ ψυχὴ

του παλεύουν με τὸν τρόπο που αἰσθάνεται καὶ που κάνει τὸ αἷμα του νὰ παγώνει. Στὸ τέλος, ἡ καρδιά του νικᾷ κι' ὁ Κοντοστούπης γίνεται ἥρωας!

Σηκώνεται πάλι ὄρθιος καὶ λέει με σταθερὴ φωνή:

— Μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε!

Ὁ Χίτλερ κουνάει τὸ κεφάλι του κι' ὁ Φὸν Κράουζερ ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ τὸν χτυπάει στὸ πρόσωπο.

— Θὰ μιλήσης, παλιονάνε; τοῦ λέει.

Αἷμα τρέχει ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ μικρόσωμου φίλου τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὰ χεῖλη του τρέμουν ἀπὸ τὸν πόνο. Ἀπὸ τὰ μάτια του κυλάει ξαναδάκρυ.

— Θὰ μιλήσω!, ἀπαντάει. Θὰ μιλήσω γιὰ νὰ σᾶς πῶ νὰ ...πᾶτε στὸ διάβολο!

Οἱ Γερμανοὶ θλασθημοῦν κι' ἀρχίζουν νὰ τὸν χτυποῦν ἀλύπητα. Ὁ Κοντοστούπης χάνει τὶς αἰσθήσεις του καὶ σωριάζεται χάμω...

Συνέρχεται νοιώθοντας νὰ τοῦ χύνουν ἕναν κουθᾶ νερὸ στὸ κεφάλι. Βρίσκεται πάντα στὸ ἴδιο δωμάτιο. Ὁ Φὸν Κράουζερ, ὁ Φὸν Ντρέϋφους κι' ἕνας ἄλλος στέκονται ὀρθιοὶ γύρω του.

Ἡ Ἔλσα εἶναι πάντα ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι με τὰ μάτια κλειστά. Ὁ Χίτλερ ἔχει φύγει.

— Θὰ μιλήσης; λέει πάλι ὁ Φὸν Κράουζερ.

Ὁ Κοντοστούπης σφίγγει τὰ δόντια του. Δὲν πρέπει ν'

ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸ του νὰ λυγίσῃ! Δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ τὴ δειλία του νὰ νικήσῃ!

— Φαίνεται πὼς σοῦ ἀρέσει νὰ σὲ ξαναστείλω στὸ διάβολο!, ἀπαντάει.

Ὁ Φὸν Κράουζερ σηκώνει τὸ πόδι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι, μὰ ὁ Φὸν Ντρέϋφους τὸν σταματάει.

— Ἀφῆσέ τον σὲ μένα!, λέει. Θὰ τὸν κάνω νὰ μιλήσῃ σὲ πέντε λεπτά!

Σκύβει, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν σέρνει ἔξω, σὲ μιά θεράντα.

Ἕνα τρομακτικὸ θέαμα ἀπλώνεται μπροστὰ στὰ τρομαγμένα μάτια τοῦ Κοντοστούπη. Βλέπει μιά ἀπέραντη κοιλάδα καί, ἀνάμεσα στὰ δέντρα που φυτρώνουν ἐκεῖ, ἀμέτρητα μεγαθήρια νὰ πηγαινοέρχωνται μουγγρίζοντας!

Κάτω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς θεράντας χάσκει ἕνας γκρεμός. Στὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ μερικά μεγαθήρια εἶναι ξαπλωμένα στὸν ἴσκιο ἑνὸς θράχου.

— Θεοῦλη μου!, κάνει ὁ Κοντοστούπης.

Ὁ Φὸν Ντρέϋφους παίρνει ἕνα χοντρὸ καὶ μακρὸ σκοινὶ καὶ δένει τὴ μιά ἄκρη του στὰ κάγκελα τῆς θεράντας. Μὲ τὴν ἄλλη ἄκρη του δένει ἀπὸ τὴ μέση τὸν Κοντοστούπη, που ἔχει ἀρχίσει νὰ τρέμει πάλι ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Τί... τί θὰ μοῦ κάνης; τραυλίζει.

— Θὰ μιλήσης; ρωτᾷ ὁ Γερμανός.

— "Ο... όχι!

— Πολύ καλά!

Σηκώνει με τὰ δυο χέρια του τὸν Κοντοστούπη, τὸν περνάει πάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα καί, κρατώντας τὸ σκοινί, τὸν ἀφήνει νὰ χαμηλώσῃ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ μεγαθήρια, ποὺ εἶναι ξαπλωμένα στὴ θάσι τοῦ γκρεμοῦ!

— Μή, ἀδερφοῦλη μου!, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Μὴ μοῦ τὸ κάνῃς αὐτὸ, ἀδελφοῦλη μου! Λυπήσου τὰ νιάτα μου! Θὰ μὲ φάνε τὰ θηρία! Θὰ μὲ σπαράξουν!

Ὁ Γερμανὸς ἀμολάει λίγο σκοινὶ ἀκόμα καὶ λέει:

— Θὰ μιλήσῃς;

Ἡ καρδιά τοῦ Κοντοστούπη σπαρταράει ἀπὸ τὸ φόβο. Τὰ μάτια του θολώνουν. Χοντρές σταγόνες κρύου ἰδρώτα φαίνονται στὸ μέτωπό του.

Μὰ τὸ πείσμα του καὶ ἡ ἀπόφασί του νὰ μὴ γίνῃ ὄργανο τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του νικοῦν τὸν τρόμο του.

Ξεροκαταπίνει μὲ δυσκολία μερικές φορές καὶ φωνάζει:

— Ποτέ!

Ὁ Γερμανὸς ἀμολάει κι' ἄλλο σκοινί καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη πλησιάζει περισσότερο στὰ μεγαθήρια, ποὺ ἔχουν τώρα σηκωθῇ καὶ τεντώνουν τοὺς λαίμους τους γιὰ νὰ τὸν φτάσουν.

— Θὰ μιλήσῃς;

— Μή!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης μὲ μάτια γεμάτα φρίκη. Θὰ μὲ... πιάσῃ ἡ καρδιά μου! Δὲν παίζω! Ἀστεία εἶναι αὐτὰ ποὺ κάνεις; Ἀνέθεσέ με γρήγορα!

— Θὰ μιλήσῃς;

— "Ο... όχι!

Τὸ σκοινὶ γλυστράει ἐνα-δυὸ μέτρα ἀκόμα. Τὰ πόδια τοῦ νάνου ἀπέχουν τώρα μερικές μόνο σπιθαμὲς ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν προϊστορικῶν τεράτων! Τὰ χνῶτα τους φτάνουν κιόλας στὸ πρόσωπό του καὶ τὸν κάνουν νὰ μορφάξῃ ἀπὸ ἀηδία καὶ τρόμο!

Καὶ τότε τὸ μυαλὸ τοῦ Κοντοστούπη σαλεύει πάλι. "Ενα γέλιο τρελλοῦ θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του.

Ἀρχίζει νά... τραγουδάει!

«Ὁ Μάιος μᾶς ἔρχεται!

Ἐμπρός, θῆμα ταχύ,
νὰ τὸν προὑπαντήσουμε
παιδιά, στὴν ἐξοχή!»

Καὶ συνεχίζει:

«Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξε
ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ!»

**Στὴν Κοιλιάδα
τῶν Μεγαθηρίων!**

ΠΡ

ΑΘΩΣ πετάει

μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπόγνωσι, ὁ Ὑπεράνθρωπος φέρνει στὸ νοῦ του τοὺς δυὸ φίλους του καὶ τὰ μάτια του δακρύζουν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του.

Γυρίζει στο σπίτι του Τζιμ Μπάρτον, κάθεται σε μια πολυθρόνα και θυθίζεται σε μαύρες σκέψεις.

Ζούν άραγε ακόμη ή "Ελσα κι' ο Κοντοστούπης; Θά μπορέση νά τους βρη έγκαιρως, πρίν είναι πολύ αργά; Ηαί... πώς θά τους βρη μέσα στα εκατομμύρια των ανθρώπων, που ζουν μέσα στη Νέα Υόρκη;

Σε ποιο σπίτι οι κακοῦργοι έχουν κρύψει τους δυο φίλους του, αν δέν τους έχουν σκοτώσει κιόλας;

Ώρες περνούν. Νυχτώνει κι' ο Υπεράνθρωπος θασανίζεται ακόμα από τις σκέψεις αυτές.

Ξαφνικά, τινάζεται ὀρθιος και χτυπάει με την παλάμη του το μέτωπό του.

— Νά με πάρη ὁ διάβολος! φωνάζει. Πώς δέν τὸ σκέφτηκα αὐτὸ νωρίτερα; Οἱ δυὸ Γερμανοί, που άκουσα νά κουθεντιάζουν μέσα στὸν οὐρανοξύστη, εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νά εἰδοποιήσουν τὸ ἀρχηγεῖο τους, στὴν Καλιφόρνια, νά ἀφήσουν ἐλευθερά κι' ἄλλα μεγαθήρια! Ἐπομένως, τὰ μεγαθήρια προέρχονται ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια και δέν εἶναι... κοτόπουλα γιὰ νά τὰ κρύψουν εὐκολά! "Αν ψάξω καλά θά τὰ βρῶ και τότε θά ἀναγκάσω τὸν ἀρχηγὸ τους νά ἐλευθερώσῃ τὴν "Ελσα και τὸν Κοντοστούπη!

Χωρίς νά χάσῃ στιγμή, τρέχει στὴ θεράντα, πηδάει στὸν ἀέρα με μιὰ ἐκτίναξι και πετάει. Ἀνυψώνεται γοργὰ μέ-

σα στὸ νυχτωμένο ἀστροπλημῦριστο οὐρανὸ και κατευθύνεται πρὸς τὴ δύσι, πρὸς τὴ μακρυνή Καλιφόρνια.

Με τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία, θυμὸ και ἐλπίδα, ἀναπτύσσει ἀπιστευτὴ ταχύτητα και σκίζει σὰν βολίδα τὸ νυχτωμένο ἀέρα.

Τὸ ταξίδι του κρατάει πολλές ὥρες, γιὰτὶ ἡ ἀπόστασι πού ἔχει νά διανύσῃ εἶναι πολὺ μεγάλη. Τὴν αὐγὴ ὅμως, πρίν ακόμα θῆῃ ὁ ἥλιος, ὁ Υπεράνθρωπος ἔχει φτάσει πάνω ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια.

Ἐκεῖ, ἀρχίζει νά πετάῃ πάνω ἀπὸ κάμπους και ὁάση, ἀπὸ κοιλάδες και βουνοκορφές, ἐνῶ τὰ αετίσια μάτια του ἐρευνοῦν με προσοχὴ τὸ ἔδαφος κάτω.

Οἱ ὥρες περνοῦν ὅμως και ἡ μέρα προχωρεῖ, χωρὶς ὁ Υπεράνθρωπος νά ἔχῃ ἀνακαλύψει τὸ παραμικρὸ σημάδι, πού νά προδίδῃ τὴν παρουσία προϊστορικῶν μεγαθηριῶν!

"Ἐχει ἀπελπιστῇ πιά και ἐτοιμάζεται νά γυρίσῃ στὴ Νέα Υόρκη, νομίζοντας πὼς εἶχε παρακούσει, ὅταν τὰ μάτια του σταματοῦν σὲ μιὰ κοιλάδα με παράξενο κυκλικὸ σχῆμα, πάνω στὴν ψηλότερη κορυφὴ τῶν βουνῶν τῆς Σιέρρα Μάντρε.

Ἐκεῖ, βλέπει κάτι μεγάλους ὄγκους νά σαλεύουν ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Κατεβαίνει χαμηλότερα και ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατὰ ἀπὸ χαρά.

Ἐκατοντάδες, χιλιάδες θροντόσαυροι και δεινόσαυ-

ροί κυκλοφοροῦν μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα!

Ἔχει ὁρῇ τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐκεينوῦν τὰ μεγαθήρια, πού καταστρέφουν τὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς!

Ξαφνικά, τὸ μάτι του ξεχωρίζει ἕνα μεγάλο σπίτι χτισμένο στὴν πλαγιά ἐνὸς γκρεμοῦ. Πλησιάζει περισσότερο καὶ βλέπει σὲ μιά θεράντα δυὸ ἄντρες νὰ κατεβάζουν πρὸς τὰ μεγαθήρια ἕναν ἄλλο, δεμένο στὴν ἄκρη ἐνὸς σκοινιοῦ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀναγνωρίζει τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι.

Πρέπει νὰ προλάβῃ! Λίγο ἀκόμα καὶ ὁ Κοντοστούπης θὰ φτάσῃ στὸ ὕψος τῶν κεφαλῶν τῶν θηρίων. Καὶ τότε...

— Χά, χά, χά!, ἀντηχεῖ τὸ γέλιο τοῦ μεσοτρέλλου Κοντοστούπης. Τί ὠραία, τί καλά! Εἶμαι πολὺ, πολὺ, πολὺ εὐτυχισμένος! Σὲ λίγο θὰ θρεθῶ καθάλλα στ' ἀλογάκια μου καὶ θ' ἀρχίσω νὰ καλπάζω!

Σὰν γεράκι, ὁ Ὑπεράνθρωπος πὸς κατεβαίνει καὶ προσγειώνεται πᾶνω στὴ θεράντα, πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ Γερμανούς. Μὲ τὸ πόδι του πατάει τὸ σκοινί, καὶ τὸ ἐμποδίζει ἔτσι νὰ ξετυλιχθῇ περισσότερο καὶ νὰ κατεβάσῃ τὸν Κοντοστούπη ὥς τὰ μεγαθήρια!

Ἐπειτα, ἀρπάζει τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ τὸ σθέρκο καὶ πρὶν αὐτοὶ καλοκαταλάβουν τί συμβαίνει, τοὺς χτυπάει τὰ κεφάλια τῶνα μὲ τ' ἄλλο.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι τοῦ Χίτ-

λερ πέφτουν χάμω, σὰν νὰ τοὺς εἶχε χτυπήσῃ κεραυνός!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σκύβει, πιάνει τὸ σκοινί καὶ μὲ γοργὰς κινήσεις ἀνεβάζει τὸν Κοντοστούπη στὴ θεράντα.

Τὰ μεγαθήρια κάτω μουγγρίζουν ἀπογοητευμένα, γιατί τοὺς ξέφυγε ἡ λεία τους.

Ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος λύνει τὸ σκοινί, ὁ Κοντοστούπης μουρμουρίζει μὲ εὐτυχία:

— Εἶμαι ὠραίος! Εἶμαι γίγαντας! Εἶμαι παντοδύναμος! Εἶμαι ὁ ἱππότης Δὸν Κοντοστούπης!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει μὲ λύπη τὸ κεφάλι του. Ὁ καλύτερος φίλος του ἔχει μισοτρελλαθῇ! Τὸ μαρτύριο, στὸ ὁποῖο τὸν εἶχαν ὑποβάλει οἱ Γερμανοί, τοῦ ἔχει σαλέψῃ τὸ μυαλό!

— Νὰ τὰ ἀλογά μου!, συνεχίζει ὁ Κοντοστούπης δείχνοντας τὰ μεγαθήρια. Εἶναι καθαρόαιμα ἀραβικά ἀλογα! Σὲ λίγο θ' ἀρχίσουν οἱ... κονταρομαχίες καὶ ὁ Δὸν Κοντοστούπης θὰ τοὺς νικήσῃ ὅλους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν σηκώνει καὶ τοῦ δίνει δυὸ ἐλαφρά χαστούκια γιὰ νὰ τὸν συνεφέρῃ.

Ὁ Κοντοστούπης ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἔπειτα κυττάζει γύρω γουρλώνοντας τὰ μάτια του.

— Ποῦ.. εἶμαι; ρωτᾷ. Ποῦ; Ξαφνικά, καταλαβαίνει ποῦ βρίσκεται καὶ θυμᾶται! Θυμᾶται τὸ μαρτύριο πού εἶχε περάσει. Κυττάζει κάτω καὶ τὰ μεγαθήρια δὲν τοῦ φαί-

νονται σάν αλογα αὐτὴ τὴ φορά!

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει θραχνά. Χριστούλη μου!

Καὶ χάνει πάλι τὶς αἰσθήσεις του!

Στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς!

XΩΡΙΣ νὰ χάση καιρὸ μὲ τὸν Κοντοσουτῆ οἱ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει καὶ μπαίνει στὸ σπίτι, γεμάτος ἀνησυχία γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἑλσας.

Κάνει δυὸ - τρία βήματα καί... μαρμαρώνει!

Βλέπει τὴν ἀγαπημένη του ξαπλωμένη σ' ἓνα κρεβάτι μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ μὲ σημάδια κακομεταχειρίσεως στὸ πρόσωπο.

Καὶ βλέπει νὰ στέκεται κοντὰ τῆς ἑνας μεγαλόσωμος ἄντρας μ' ἓνα πιστόλι στὸ χέρι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του, μὰ ὁ Γερμανὸς μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, στηρίζει τὸ πιστόλι του στὸ στήθος τῆς Ἑλσας καὶ λέει ἄγρια:

— Εἶσαι ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ξέρω πὼς οἱ σφαῖρες μου δὲν μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν τίποτα! Μποροῦν ὅμως νὰ σκοτώσουν αὐτὸ τὸ κορίτσι! "Αν κάνης ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος μου, θὰ τραθῆξω τὴν σκανδάλη!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος παγώνει ἀπὸ τὴ φρίκη!

"Αν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πυ

ροβολήσῃ, ἡ "Ελσα θὰ πεθάνῃ! "Αν πάλι ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίσῃ καὶ φύγῃ, ἡ "Ελσα θὰ μείνῃ στὰ χέρια τῶν κακούργων!

Καὶ τότε, ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει τὰ μάτια τῆς Ἑλσας νὰ ἀνοίγουν! Τὸ κορίτσι βλέπει τὸ Γερμανό, θέλει τὸ πιστόλι, ποῦ εἶναι ἀκουμπισμένο στὸ στήθος τῆς μὲ τὸ δάχτυλο τοῦ κακούργου στὴν σκανδάλη. Καὶ βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ στέκεται πρὸς πέρα, ἀνίκανος νὰ ἐπεμβῇ καὶ νὰ τὴν σώσῃ.

Ξαφνικά, τὰ χέρια τῆς Ἑλσας κινοῦνται γοργά. Μὲ τὸ ἓνα ἀρπάζει τὸ πιστόλι ποῦ κρατᾷ ὁ Γερμανὸς καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸν σπρώχνει ἀπὸτομα.

Ὁ Γερμανὸς ὑποχωρεῖ παραπετώντας καὶ ἡ Ἑλσα τινάζεται ὀρθὰ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Στρέφει τὴν κἀννη του πρὸς τὸ στήθος τοῦ Γερμανοῦ καὶ λέει:

— Ψηλὰ τὰ χέρια ἂν θέλῃς νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ ζῆς!

Ὁ κακούργος σηκώνει ἀργὰ τὰ χέρια, τραυλίζοντας:

— Μη... μὴν πυροβολήσῃς!

Καὶ τότε, πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος προλάβῃ νὰ κινηθῇ πρὸς τὸ μέρος του, ὁ Γερμανὸς στριφογυρίζει ἀπὸτομα καὶ τρέχει σάν τρελλὸς πρὸς τὴν πόρτα τῆς θεράντας.

Βγαίνει ἔξω, μὰ ἡ φόρα ποῦ ἔχει πάρει εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸ του!

Πέφτει στὰ κάγκελα, ποῦ τοῦ φτάνουν ὡς τὴ μέση, περνάει ἀπὸ πάνω τους καὶ κα-

τρακυλάει στον γκρεμό!

Τὰ οὐρλιαχτά του ἀντηχοῦν ἀνατριχιαστικά μέσα στὴν κοιλιάδα τῶν προϊστορικῶν τεράτων.

Πρὶν τὸ σῶμα του φτάσει κάτω, ἕνας δεινόσαυρος τὸ χτυπάει μὲ τὸ ὄγκῳδες κεφάλι του καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει μακριά.

Ὁ Γερμανὸς πηγαίνει καὶ χτυπάει σ' ἕνα θράχο καὶ γίνεται μιὰ ἄμορφη ματωμένη μάζα!

Ἔχει τιμωρηθῇ μόνος του γιὰ τὰ ἐγκλήματά του!

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ, κυττάζει κάτω καὶ λέει:

— Εἶσαι τυχερός, φίλε μου, ποὺ δὲν ἔζησες γιὰ νὰ πέσης στὰ... χέρια μου!

Μέσα στὸ σπίτι, ὁ Ὑπεράνθρωπος πηγαίνει κοντὰ στὸ κορίτσι καὶ ἀγκαλιάζει μὲ χαρὰ τὴν ἀγαπημένη του.

— Ἐλσα!, λέει. Δόξα σοι ὁ Θεός! Σὲ θρῆκα ζωντανή! Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόση ἀγωνία δοκίμασα, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἐξαφανίστηκες μαζί μὲ τὸν Κοντοστούπη! Θά...

Ἡ φρᾶσι του μένει μισοτελειωμένη. Στήνει τ' αὐτί του καὶ ἀκούει ἕναν ὑπόκωφο ἦχο, ποὺ μοιάζει μὲ μακρυνὸ μπουμπουνητό!

Τὴν ἴδια στιγμή, νοιώθει τὸ ἔδαφος νὰ σαλεύη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του!

— Σεισμός!, φωνάζει κατάπληκτος. Σεισμός!

Ἀρπάζει τὴν Ἐλσα ἀπὸ τὴ μέση καὶ βγαίνει στὴ βε-

ράντα τρέχοντας. Ἐκεῖ, ἀρπάζει καὶ τὸν Κοντοστούπη καὶ πετάει!

Ἡ γῆ κάτω τραβιέται ἔντονα τώρα. Τὸ μπουμπουνητό γίνεται ὅλο καὶ πιὸ δυνατό. Τὰ μεγαθήρια, τρομαγμένα, ἀρχίζουν νὰ καλπάζουν ὁλόγυρα μουγγρίζοντας.

Ξαφνικά, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ οἱ δύο φίλοι του, καθὼς πετοῦν ψηλά πάνω ἀπὸ τὴν κοιλιάδα, βλέπουν νὰ ἀνοίγεται στὸ ἔδαφος μεγάλες σχιμμές, ποὺ ἀπλώνονται καὶ πλαταίνουν μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἡ κοιλιάδα ἔχει μεταβληθῇ σὲ μιὰ τεράστια τρύπα! Τὰ μεγαθήρια κατακυλοῦν στὴν τρύπα καὶ χάνονται μέσα στὰ σκοτεινὰ ἐγκατα τῆς γῆς!

Ἐπειτα, τὰ τειχώματα ποὺ φράζουν ὁλόγυρα τὴν κοιλιάδα, καταρρέουν μὲ ἀφάνταστο θρόντο καὶ σκεπάζουν τὴν τρύπα!

Μαζί μὲ τὰ τειχώματα, καταρρέει καὶ τὸ σπίτι, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένος ὁ Χίτλερ καὶ τὸ ἀρχηγεῖο του!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ γῆ παύει νὰ τρέμη καὶ ἡ γαλήνη ἀπλώνεται πάνω ἀπὸ τὴν κατεστραμμένη κοιλιάδα.

Κανένα ἀπὸ τὰ μεγαθήρια δὲν ἔχει γλυτώσει! Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς δὲν θρίσκειαι στὴ ζωή! Ἐκτὸς... ἐκτὸς ἂν ὁ Χίτλερ εἶχε προλάβει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐγκαίρως καὶ

νά κρυφτῇ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους τοῦ βουνοῦ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει τὸ κεφάλι του. Αὐτὸ εἶναι κάτι ἐντελῶς ἀπίθανο. Πάντως, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι ζωντανὸς ὁ Χίτλερ, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα χωρὶς τὰ μεγαθήρια!

Γυρίζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἀναπτύσσει ἱλιγγιώδη ταχύτητα, κουβαλώντας μαζί καὶ τοὺς δύο φίλους του.

Βιάζεται νὰ φτάσῃ στὸ σπίτι του καὶ νὰ ξεχάσῃ ἐκεῖ τὴν ἀγωνία ποὺ πέρασε τὶς τελευταῖες δύο ὥρες...

— Τζίμ, λέει ἡ "Ελσα, σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς ἔσωσες! Ἐχω ὅμως νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, ὅταν θὰ φτάσουμε στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Τί χάρι;

— Νὰ ἀγοράσῃς ἓνα ἄλογο γιὰ τὸν... ἱππότη Δὸν Κοντοστούπη!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτη Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΣῃ

τὸ 8ο τεύχος τοῦ «Ὑπεράνθρωπου» ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχομένη Τρίτῃ μετὰ τὴν περιπέτεια

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΘΕΟΣ ΘΑΝΑΤΩΝΕΙ

Στὴν περιπέτεια αὕτῃ ὁ «Ὑπεράνθρωπος» παλεύει μετὰ τὶς ἀόρατες δυνάμεις τῆς Ἀνατολῆς καὶ βρίσκεται ἀντιμέτωπος ἐνὸς ἐκδικητικοῦ Θεοῦ!

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Ὑπεράνθρωπου», Λέκκη 23.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαῖα Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Τυπογραφεῖα: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56 (Πλατεῖα Κλαυθμώνος)

ΑΡΙΘΜΟΣ 7 — ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δραχ. 110.000 — Ἐξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 7 — Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Σφίγγος 38, Ἀθῆναι.

Ἐκδόσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφίγγος 38
καὶ ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

